

ke, når man anfører det synspunkt, at det altså er principielle overvejelser, der ligger bag.

Så jeg vil bare benytte lejligheden til at opfordre Dansk Folkeparti til at kigge på det her igen og endegyldigt træffe en afgørelse om, hvorvidt de støtter, at vi skal have udvidet gratisprincipet på sundhedsområdet, eller at vi skal have øget brugerbetaling. I virkeligheden er det jo mere handling end ord, der viser, hvad man mener på det her område.

Kl. 13:18

Formanden:

Ja tak. Ønsker flere at udtale sig?

Da det ikke er tilfældet, er forhandlingen slut.

Hvis ingen gør indsigelse, foreslår jeg, at forslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

11) Forespørgsel nr. F 15:

Forespørgsel til udenrigsministeren og beskæftigelsesministeren:

Hvilke initiativer vil regeringen tage over for EU for at sikre, at EF-Domstolen ikke blander sig i den danske konfliktret?

Af Line Barfod (EL), Per Clausen (EL), Johanne Schmidt-Nielsen (EL) og Frank Aaen (EL).
(Anmeldelse 19.02.2008).

Kl. 13:19

Formanden:

Fru Line Barfod får ordet som ordfører for forespørgerne for begrundelse.

Kl. 13:19

Begrundelse

(Ordfører for forespørgerne)

Line Barfod (EL):

Tak. Vi står i dag i en fuldstændig afgørende situation med hensyn til, hvad der skal ske i vores samfund fremover. I dag og på torsdag, når tredjebehandlingen af forslaget om Lissabontraktaten finder sted, afgøres det, om regeringen og de fleste andre partier i dette Folketing vil leve op til deres ord om, at konfliktretten er afgørende, og at man ønsker at sikre den danske

samfundsmodel, eller om det kun var ord, og man ikke vil sætte handling bag.

EF-Domstolen har på det seneste afsagt nogle domme, der undergraver det løfte, som skiftende regeringer og skiftende folketingsflertal er kommet med til den danske befolkning om, at vi selv har ret til at afgøre konflikter. Den danske regering skrev i sit indlæg til Domstolen under Waxholmsagen, at konfliktretten er et grundlæggende element i den danske samfundsmodel, og det er nu, vi skal se, om regeringen virkelig mener det eller det bare var pæne ord. Det er nu, vi finder ud af, om det skal fastholdes, at konkurrence skal ske på lige vilkår, at arbejdere, der arbejder i et andet EU-land, skal gøre det på lige vilkår, skal have ret til ordentlige løn- og arbejdsvilkår, eller om det, vi skal se i de kommende år, er en omfattende social dumping.

Regeringen siger, at man er i gang med at udrede det spørgsmål: Hvad er det så, der gør, at vi ikke afventer den udredning, før vi tager stilling til Lissabontraktaten? Sverige afgør først til november, om man vil sige ja til Lissabontraktaten, og hvis regeringen og flertalspartierne virkelig mener, at konfliktretten er afgørende, og at det er afgørende at sikre ordentlige løn- og arbejdsvilkår, burde man tage sig den tid, det tager at få afklaret betydningen af dommene og få afklaret, hvordan vi kan få en juridisk bindende, klar garanti for, at vi har ret til at konflikte i Danmark, at vi selv styrer konfliktretten, og at vi har ret til at kræve ordentlige løn- og arbejdsvilkår.

Vi kunne sagtens vente til november, ligesom Sverige gør, og derfor håber jeg, at debatten som minimum vil give svar på, hvad det er, regeringen er bange for, hvad det er, Socialdemokraterne og SF er bange for, og hvad det er, der gør, at regeringen, Socialdemokraterne og SF sætter det at få hastebehandlet Lissabontraktaten igennem, inden man ved, hvad konsekvenserne er, højere end at sikre konfliktretten og højere end at sikre, at konkurrence sker på lige vilkår, og at vi ikke får omfattende social dumping.

Kl. 13:22

Formanden:

Tak til fru Line Barfod. Så er det udenrigsministeren for besvarelse.

Kl. 13:22

Besvarelse

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Min besvarelse af den tale, vi netop har hørt, kunne jo være ganske kort, for svaret kunne væ-

re: Ja, regeringen mener, hvad regeringen har sagt, nemlig at vi vil forsvare konfliktretten. Så kunne jeg gå ned igen, for det er jo for så vidt det, der blev spurgt om. Men jeg skal gerne gøre svaret lidt bredere.

Spørgsmålet går på, om vi vil tage initiativer over for EU for at sikre os imod indblanding fra EF-Domstolen i den danske konfliktret. Fore-spørgslen er jo rettet til både beskæftigelsesministeren og til mig, derfor vil jeg lægge ud, og derefter kommer beskæftigelsesministeren så på talerstolen med formandens tilladelse – den får han, tak.

Dagens tema er imidlertid ikke nyt for Folketinget. Dels kom Folketinget ind på spørgsmålet under debatten den 8. april om beslutningsforslag nr. B 77 om en protokol til Lissabontraktaten, så der fik fru Line Barfod faktisk svar på sit spørgsmål; dels fik jeg det samme spørgsmål under mit samråd med Europaudvalget den 13. marts, og jeg kan også nævne, at den 7. februar redegjorde beskæftigelsesministeren udførligt over for Europaudvalget og Arbejdsmarkedsudvalget for EF-Domstolens domme i Laval- og Viking Line-sagerne, som dagens debat jo også skal ses i lyset af.

Jeg vil først knytte nogle bemærkninger til spørgsmålet om eventuelle initiativer på EU-plan, og derefter skal jeg sige et par ord om EF-Domstolen generelt, da det jo er en del af fore-spørgslen.

EF-Domstolens domme i december i Laval- og Viking Line-sagerne samt EF-Domstolens dom den 3. april i den såkaldte Rüffertsag har måske skabt det indtryk hos nogle, at den danske arbejdsmarkedsmodel er under stærkt pres; det indtryk har Enhedslisten jo. Men det mener jeg ikke er tilfældet. Vi havde gerne set, at sagerne var faldet anderledes ud, og det var også derfor, vi afgav indlæg i sagerne. Men vi mener ikke, at den danske arbejdsmarkedsmodel er kommet under stærkt pres.

Først vil jeg sige, at Lavalsagen vedrørte de særlige svenske regler. Fru Line Barfod nævnte Sverige, og Sverige har altså ikke tænkt sig at arbejde inden for EU med spørgsmålet, men ser ligesom vi på det på nationalt plan. Dommen i Lavalsagen vedrørte bl.a. strejkeretten over for udenlandske firmaer, og her er de svenske regler anderledes end de danske. Det, som især er i fokus i en dansk kontekst, er, om Lavaldommen stiller krav til klarheden i de lønkrav m.v., som en fagforening konflikter for at opnå overenskomst om.

Hvad angår Rüffertsagen, er der jo en række omstændigheder, som er særlige for Tyskland, herunder navnlig at der er tale om særlige udbudsregler for en tysk delstat i et tillæg til den føderale tyske lovgivning om mindsteløn og om almengjorte overenskomster. I modsætning til Tyskland har Danmark ikke en lovfastsat mindsteløn eller et system med almengældende overenskomster, og jeg har mærket mig, at både LO og DA har meldt ud, at de umiddelbart anser det for muligt at håndtere dommene i en dansk kontekst uden at inddrage EU, og uden at konfliktretten angribes.

Der er som bekendt igangsat et udredningsarbejde under beskæftigelsesministeren, der skal se på Lavalsagen. I arbejdet deltager en bred kreds af repræsentanter for arbejdsmarkedets parter og de relevante myndigheder, og beskæftigelsesministeren vil i sin besvarelse komme ind på, hvordan arbejdet skrider frem. Regeringen vil også lave en nærmere analyse af Rüffertsagens betydning for den danske retsstilling.

Som jeg sagde under mit samråd med Europaudvalget den 13. marts, vil jeg gerne gå i byen for den danske arbejdsmarkedsmodel i EU, hvis dette måtte blive nødvendigt; dermed har jeg også svaret på fru Line Barfods spørgsmål. Jeg er også helt sikker på, at beskæftigelsesministeren har det på samme måde som jeg: Hvis den skulle blive truet, vil han selvfølgelig også gå i byen for at sikre den. Men vurderingen er altså, at den ikke er det.

Om modellen måtte være truet, afhænger i første omgang af, hvilke løsningsmuligheder man når frem til udredningsarbejdet om Lavalsagen. Finder man frem til en fornuftig løsning i retning af justeringer af den danske lovgivning uden at anfægte konfliktretten, forekommer det ikke nødvendigt med handling på EU-plan. Der er derfor ikke nogen akut og overhængende fare for den danske arbejdsmarkedsmodel, sådan som visse medlemmer af Folketinget, her fru Line Barfod, fremstiller det, og det er derfor også misvisende at tale om manglende rettidig omhu fra regeringens side ved ikke på nuværende tidspunkt at gå aktivt frem i EU-systemet, for det er jo slet ikke sikkert, det er relevant.

I den forbindelse vil jeg opfordre til, at man ser på de to lande, hvis lovgivning er mest direkte berørt af EF-Domstolens domme i henholdsvis Laval- og Rüffertsagen, nemlig Sverige og Tyskland. Ingen af de to lande har mig bekendt taget initiativ i EU-systemet, og de skulle jo være de første til at gøre det. F.eks. har de ikke

taget initiativ til at stille krav om ændring af udstationeringsdirektivet. Det kan selvfølgelig ikke afvises, at det vil ske, men indtil videre har vi ikke set det. Især hvad angår Sverige, hvor der også er igangsat et udredningsarbejde, agter man at lade det arbejde køre og se tiden an. Svenskerne har jo heller ikke draget sagen ind i billedet i forbindelse med ratifikationen, og jeg har heller ikke hørt nogen som helst rygter om, at Sverige skulle være i tvivl om, at man vil ratificere Lissabontraktaten.

Lad mig derfor afslutte denne del af min redegåelse med at slå fast, at regeringen til enhver tid vil forsvare den danske arbejdsmarkedsmodel, men at der ikke er belæg for, at modellen som sådan er under pres fra EU's side. Det samme har Kommissionens formand, Barroso, og beskæftigelseskommissær Spidla i øvrigt meget klart meldt ud. Men skulle det vise sig, at vi ikke kan nå frem til tilfredsstillende løsninger herhjemme, er regeringen klar til at rejse sagen i EU.

Kl. 13:28

Herefter skal jeg komme med et par bemærkninger om EF-Domstolen som sådan. Den har vi også drøftet før. Vi drøftede EF-Domstolen her i Folketingssalen den 1. februar 2008 i forbindelse med beslutningsforslag nr. B 8 fremsat af Dansk Folkeparti. Det er selvfølgelig altid en god og nyttig debat, og det er altid godt at være kritisk over for EF-Domstolen; det er altid velkomment, man skal være kritisk over for alt. Men samtidig er det altså vigtigt at huske EF-Domstolens vigtige rolle i EU-samarbejdet, fordi EF-Domstolen er garant for det retsbaserede samarbejde. Det må vi altså ikke glemme i den aktuelle debat.

Lad mig give et par eksempler på nylige og overordentlig positive afgørelser, for de gode historier overses lidt og kommer jo ikke i avisen. I den samme uge, hvor EF-Domstolen afsagde dom i Ruffertsagen, afsagde Domstolen således flere andre domme, som vi fra dansk side kun kan hilse velkommen.

For det første gav EF-Domstolen Danmark og Europa-Parlamentet medhold i en sag, vi havde anlagt mod Kommissionen, fordi Kommissionen havde givet tilladelse til såkaldte bromerede flammehæmmere. Det er jo et stof, der mistænkes for at være stærkt miljøskadeligt, og som vi indgik en aftale angående beskyttelse mod ozon om i 1992. EF-Domstolen fastslog heldigvis, at tilladelsen stred mod de overordnede EU-regler på området, og Kommissionens godkendelse af

stoffet blev derfor annulleret. Dommen var en dansk sejr for miljøet.

Det andet nylige eksempel, jeg vil nævne, er en sag, som var forelagt af en tysk domstol og angik registreret partnerskab og pensionsudbetalinger. I dommen slog EF-Domstolen fast, at såkaldt enkepension også skal udbetales til den efterladte ægtefælle, når denne er af samme køn som afdøde, hvis man, som tilfældet er i Tyskland, nationalt har valgt at indføre registreret partnerskab. Det er jo altså også en dom, der er til Danmarks fordel.

Disse to domme er gode eksempler på EF-Domstolens vigtige rolle i EU-samarbejdet. Den gælder både som garant for lovligheden af EU's virksomhed og som garant for, at EU's regler fortolkes i takt med tidsånden og samfundsudviklingen generelt, og det synes jeg er værd at huske på, når vi drøfter EF-Domstolens domme i sager som Laval- og Ruffertsagen, hvor vi gerne havde set noget andet, men ikke føler os truet. I et retsbaseret samarbejde med 27 lande får vi ikke altid medhold ved EF-Domstolen, men vi var faktisk ringere stedt, hvis vi ikke havde en domstol.

Kl. 13:30

Formanden:

Tak til udenrigsministeren. Så er det beskæftigelsesministeren for besvarelse.

Kl. 13:30

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg vil koncentrere mig om at komme med nogle supplerende bemærkninger om status for det udredningsarbejde, der foregår i øjeblikket om Lavaldommen, som jo i høj grad har affødt dagens debat.

Som bekendt har regeringen i lyset af Lavaldommen fundet det nødvendigt at få foretaget en analyse af dommen og dens konsekvenser for retsstillingen i Danmark. Regeringen har samtidig fundet det nødvendigt at få vurderet behovet for at justere gældende lovgivning og praksis på det danske arbejdsmarked, når udenlandske lønmodtagere udstationeres til Danmark, og derfor bad regeringen tidligere på året en arbejdsgruppe om at komme med en udredning om dommen.

Arbejdsgruppen består af embedsmænd fra en række ministerier samt repræsentanter for organisationerne på arbejdsmarkedet. Arbejdsgruppen skal komme med en udredning, som indeholder anbefalinger til regeringen om dommen, bl.a. konkrete forslag til initiativer, som

kan være nødvendige for bedst muligt at sikre den danske models forenelighed med EU-retten.

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at regeringens mål med hele øvelsen er at fastholde de grundlæggende principper på det danske arbejdsmarked. Vi skal derfor bane vejen for, at vi finder en løsning, som tilgodeser hensynet til 1) at opretholde den danske aftalemodel og de danske konfliktregler, 2) at undgå social dumping og unfair konkurrence, 3) at vi samtidig i øvrigt overholder EU-retten. Hovedansvaret for regulering af løn- og arbejdsvilkår vil fortsat være overladt til arbejdsmarkedets parter, for hvem brug af konfliktretten er et afgørende redskab.

Ud fra de foreløbige tilbagemeldinger, som jeg har fået fra mine embedsmænd, er det min vurdering, at udredningsarbejdet skrider planmæssigt frem, og at man er nået ganske langt i overvejelserne om en mulig løsning. Jeg forventer derfor, at arbejdsgruppen kan aflevere sine anbefalinger til regeringen senest i slutningen af juni måned, og jeg er derfor også fuld af fortrøstning og har tiltro til, at det vil lykkes for arbejdsgruppen at komme med nogle operative anbefalinger, som arbejdsmarkedets parter og et bredt politisk flertal vil kunne slutte op om. Jeg forventer, at vi dermed vil kunne håndtere dommen i en dansk kontekst.

Når udredningen fra arbejdsgruppen er gjort færdig, vil Folketingets partier blive orienteret om arbejdsgruppens anbefalinger, og regeringen vil på den baggrund drøfte behovet for eventuelle justeringer af dansk lovgivning samt drøfte behovet for eventuelle initiativer over for EU.

Kl. 13:33

Formanden:

Tak til beskæftigelsesministeren.

Vi går så over til forhandlingen, og det er først fru Line Barfod som ordfører for forespørgerne.

Kl. 13:33

Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

Line Barfod (EL):

Det var jo en lang forklaring fra begge ministre om det udredningsarbejde, man har i gang for at finde ud af, hvad dommene egentlig betyder. Selv om udenrigsministeren ikke mente, at de får særlig stor betydning, fordi Ruffertdommen jo er en tysk dom og Lavaldommen en dom om særlige forhold i Sverige, har man altså alligevel

et udredningsarbejde, som ikke bare lige kan klares på en dag eller to, men som man mener at man skal bruge helt frem til sommer på at få udredt: Hvad er konsekvenserne i Danmark af disse domme?

Så det er åbenbart ikke så enkelt, og vi har da heller ikke kunnet få nogen klare svar fra nogen af ministrene på, hvad konsekvenserne er i Danmark, f.eks. på, om vi bliver nødt til at opsiges ILO-konventionen, der gør, at vi ved udbud af offentlige arbejder kan kræve, at de firmaer, der løser opgaverne for kommuner, regioner eller stat, gør det på ordentlige løn- og arbejdsvilkår.

Hvis Danmark som følge af Ruffertdommen er nødt til at opsiges den ILO-konvention, og andre EU-lande er nødt til at gøre det samme, vil det være et meget, meget dårligt signal rundt i omverdenen om, at vi nu går ind for social dumping, og at det er det, der står højest på dagsordenen. Det vil jo samtidig åbne endnu mere for social dumping i både Danmark og andre EU-lande.

Det, der også manglede svar på fra både beskæftigelsesministeren og udenrigsministeren, er: Hvad er det, der gør, at vi ikke kan afvente denne udredning? Hvis den er færdig til juni, er der jo masser af tid efter det udredningsarbejde til så at iværksætte de nødvendige handlinger.

Hvad er det, der gør, at vi ikke kan afvente udredningsarbejdet og vente med tredjebehandlingen af Lissabontraktaten til november, nøjagtig ligesom Sverige gør? For i Sverige foregår denne debat jo også. SF's søsterparti, Vänsterpartiet, og adskillige svenske socialdemokrater og store dele af fagbevægelsen i Sverige har jo også rejst denne debat og mener, at man er nødt til at få en juridisk bindende erklæring fra EU, som sikrer konfliktretten, som sikrer, at vi kan kræve ordentlige løn- og arbejdsvilkår.

Hvad er det, der gør, at man har så travlt i Danmark? Det mangler der at komme en forklaring fra ministrene på; det håber jeg at der kommer fra ordførerne under debatten. Det er i hvert fald noget af det, som jeg tror at mange borgere i Danmark har behov for at vide. For jeg er sådan set meget enig med den tidligere statsminister, Poul Nyrup Rasmussen, nuværende medlem af Europa-Parlamentet og formand for De Europæiske Socialdemokrater, der, da Lavaldommen, Vaxholmdommen, kom, udtalte:

»Dette er ikke en afgørelse for et socialt Europa. Med dommen lægges en tåge ned, der kan skjule dårlige arbejdsgivere og som kan resultere i, at lønnen presses. Den risikerer at sende et

signal til borgerne i Europa, at EU er mere interesseret i, at arbejderne konkurrerer, end de er i at højne levestandarden for alle familier.«

En række faglige tillidsfolk i Danmark er jo enige med Poul Nyrup Rasmussen. De har lavet en stor underskriftsindsamling, og de havde en stor faglig konference i går, hvorfra de sendte en udtalelse, hvori de kræver, at vi sikrer konfliktretten i Danmark.

Jeg har lige været til konference med nordiske og baltiske arbejdsmarkedsudvalg, hvor der var en klar bekymring i de nordiske og de baltiske lande fra de arbejdsmarkedsordførere, der var til stede, for, at de her domme kan føre til social dumping. Man ser med stor alvor på disse domme. Hvad er det, der gør, at regeringen og flertallet af partier i Folketinget ikke tør afvente udrædningsarbejdet, ikke tør se, om det er nødvendigt for os at få en juridisk bindende erklæring, sådan som flere eksperter vurderer at det er – en juridisk bindende erklæring, der sikrer konfliktretten, som sikrer, at vi kan kræve ordentlige løn- og arbejdsvilkår i Danmark, at vi kan sikre, at konkurrence er på lige vilkår, og at vi kan sikre, at der ikke sker social dumping?

Hvad er argumentet for, at Lissabontraktaten skal hastes sådan igennem? Hvad er argumentet for, at vi ikke kan vente til november, nøjagtig ligesom Sverige gør? Hvis man virkelig mener, vi skal have lige vilkår og ikke skal have social dumping, hvis man virkelig mener alle de pæne ord, man har sagt om konfliktretten, hvis regeringen virkelig mener, at den er selve det grundlæggende element i den danske samfundsmodel, så må man da handle.

Når man har et grundlæggende element i et hus – et fundament – og der så kører nogen ind i det med en gravko, er det altså ikke nok at stille sig op med lidt små hæfteplastre og lave et udvalgsarbejde om, hvor man skal sætte de der hæfteplastre på huset, der er ved at styrte sammen; så er det nødvendigt, at man straks går i gang med noget afstivning, at man finder ud af, hvordan man laver afstivningen, så huset kan blive stående.

Hvad er det, der gør, at flertallet af partier her kun vil nøjes med de små hæfteplastre og ikke vil sikre, at huset kan blive stående, ikke vil sikre, at vi har konfliktretten, og at vi har retten til at kræve ordentlige løn- og arbejdsvilkår?

Til afslutning skal jeg på vegne af Enhedslisten fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget mener, at konfliktretten er et afgørende element i det danske samfund og vil derfor ikke godkende Lissabontraktaten, før der er afgivet en juridisk bindende erklæring, der sikrer konfliktretten og sikrer, at vi har ret til at kræve overenskomstsmæssige løn- og arbejdsvilkår ved offentlige arbejder, uanset de seneste domme fra EF-Domstolen.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 39).

Kl. 13:39

Formanden:

Der er fremsat følgende forslag til vedtagelse:

»Folketinget mener, at konfliktretten er et afgørende element i det danske samfund, og vil derfor ikke godkende Lissabontraktaten, før der er afgivet en juridisk bindende erklæring, der sikrer konfliktretten og sikrer, at vi har ret til at kræve overenskomstsmæssige løn- og arbejdsvilkår ved offentlige arbejder, uanset de seneste domme fra EF-Domstolen.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 39).

Dette forslag til vedtagelse vil indgå i de videre forhandlinger.

Der er ønske om korte bemærkninger, og den første er fra hr. Svend Auken.

Kl. 13:40

Svend Auken (S):

Jeg er enig med fru Line Barfod i, at det er en uheldig dom eller rettere sagt tre uheldige domme, vi har fået fra Domstolen, men ligefrem at tale om, at hele bygningen er ved at styrte sammen, er måske alligevel at gå meget, meget langt. Når der så rejser sig spørgsmålet om, hvad vi kan gøre ved det – ud over udvalgsarbejde, tilpasning osv. – nævner fru Line Barfod en »juridisk bindende erklæring«. Der er to måder, man kan løse det på.

Den ene måde er en egentlig protokol i tilslutning til Lissabontraktaten, og fru Barfod ved, at det simpelt hen ikke lader sig gøre. Der er en række lande, der allerede har stemt på et andet grundlag, så det ville være hamrende udemokratisk.

Den anden måde er at ændre udstationsdirektivet. Ville fru Line Barfod mene, at det var demokratisk forsvarligt, at man med en erklæring ændrede en tekst, som er vedtaget ved en demokratisk lovgivningsprocedure i EU? Kan topmødeerklæringen bare tilsidesætte hele det store demokratiske apparat? Ville det ikke i

virkeligheden være en arrogance over for det demokratiske system, hvis det var sådan en kortslutning, vi lagde op til?

Kl. 13:41

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 13:41

Line Barfod (EL):

Jeg mener, at det hamrende udemokratiske og kortslutningen af det demokratiske system ligger der, hvor skiftende danske regeringer og folketingsflertal lige siden 1972 har lovet vælgerne i Danmark, at konfliktretten var noget, vi selv tog os af i Danmark. »Nødderne knækker vi selv«, stod der i den berømte annonce fra LO og DA tilbage i 1972. De svenske vælgere er blevet lovet nøjagtig det samme. Fagbevægelsen og borgere i hele EU har hele tiden fået at vide af deres regeringer, at formålet med de regler, der blev lavet, ikke var social dumping, at formålet med udstationeringsdirektivet også var, at det skulle være konkurrence på lige vilkår og ikke social dumping.

Når Domstolen så går ind og siger, at retstilstanden er en fuldstændig anden end den, som politikerne har lagt til grund og har lovet befolkningerne, mener jeg, at vi som politikere har en pligt til at gribe ind og sikre, at vi overholder demokratiet – overholder den retstilstand, vi har lovet vælgerne at der skal være.

Kl. 13:42

Formanden:
Hr. Svend Auken.

Kl. 13:42

Svend Auken (S):

Jeg tror, jeg stillede et forholdsvis præcist spørgsmål. Vi er jo enige om vurderingen af dommen; man kan diskutere ordvalget, men vi er enige om det.

Men der er to måder, hvorpå man kan lave en juridisk sikring på det her område. Den ene er ved at lave en tillægsprotokol til traktaten. Det kunne vi have gjort, hvis den her serie domme var kommet, før Lissabontraktaten var blevet færdigforhandlet. Nu er den mulighed i virkelighedens verden forpasset.

Så er der tilbage en ændring af udstationeringsdirektivet, hvor man slår tingene mere præcist fast. Ville det ikke være hamrende udemokratisk – det var det, mit spørgsmål til fru Line Barfod gik på – hvis vi i stedet for den normale lovgivningsproces med parlament og inddragelse af civilsamfundet og Ministerrådet osv. kortsluttede hele processen i en topmødeerklæ-

ring, der dikterede, hvordan udstationeringsdirektivet skulle se ud?

Altså, selv om man kan være enig om en sådan erklæring – jeg vil bestemt ikke afvise, at der skal tages et initiativ i forhold til topmødet – så ville det da på andre områder være stærkt betænkeligt med et sådant fortilfælde.

Kl. 13:43

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 13:43

Line Barfod (EL):

Nu har vi jo fået svar fra udenrigsministeren på, at en topmødeerklæring ikke er tilstrækkeligt, så derfor mener jeg ikke, at en topmødeerklæring er en farbar vej. Vi har fået et svar fra udenrigsministeren, der siger, at det, der er nødvendigt, er en regeringskonference, der kommer med en juridisk bindende erklæring. Det gør man i forbindelse med traktater.

Vi har nu Lissabontraktaten; mig bekendt er der ikke nogen nye traktater undervejs. Det bedste havde selvfølgelig været, at Domstolen ikke var kommet med de her domme og slet ikke på nuværende tidspunkt, men det er Domstolen, der har gjort det. Det er en afgørende ny situation for både Danmark, Sverige, de baltiske lande og alle lande i EU i forhold til det grundlag, der var, da man forhandlede om Lissabontraktaten.

Derfor mener jeg, at man er nødt til at tage Lissabontraktaten op og igen diskutere, at man skal have lavet denne juridisk bindende erklæring, der sikrer, at grundlaget er det, som alle politikere troede det var, da man forhandlede om Lissabontraktaten. Der er jo ikke tale om at ændre på det, man politisk har forudsat, men at fastslå, at det, man politisk forudsagde, også er det, der er juridisk bindende.

Kl. 13:44

Formanden:

Det er fru Anne Grete Holmsgaard for en kort bemærkning.

Kl. 13:44

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Vi er selvfølgelig helt enige i, at det er tre virkelig dårlige domme. Spørgsmålet er så, om det middel, som fru Line Barfod anbefaler, nemlig en protokol til Lissabontraktaten, er et godt middel. Vi er midt i ratificeringen af Lissabontraktaten; der er ni lande, der har ratificeret.

Lad os læne os tilbage et øjeblik og stille os selv spørgsmålet: Hvor stor chance er der for, at man kan få enstemmighed omkring en protokol

til Lissabontraktaten? Jeg tror, at også fru Line Barfod må svare, at den nok er meget ringe. O.k., skal man så ikke gøre forsøget? Hvad nu, hvis man gør det og får det nederlag, der næsten er forudsigeligt? Så står man dårligere, og derfor mener jeg, det er et forkert spor.

Vi forfølger et EU-spor og et nationalt spor, men det spor, som fru Line Barfod anbefaler her, tror jeg hun må give mig ret i næsten er sikker på at havne i et nederlagsspor og dermed gøre det vanskeligere at få lavet de ændringer, som det er nødvendigt at få lavet, for at vi kan sikre konfliktretten.

Kl. 13:45

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 13:45

Line Barfod (EL):

Jeg forstår ikke, hvorfor fru Anne Grete Holmsgaard mener, at der er større risiko for et nederlag ved at følge det EU-spor, der hedder, at vi i forbindelse med, at Lissabontraktaten skal godkendes, siger, at vi ønsker en traktat på det grundlag, der blev lovet os, det grundlag, vi troede der var, da vi forhandlede den, nemlig at konfliktretten var sikret, og at vi havde ret til at kræve ordentlige løn- og arbejdsvilkår, at der ikke skulle finde social dumping sted.

Hvis Danmark ikke siger ja til Lissabontraktaten, har EU et kolossalt problem, og derfor har vi en god forhandlingsposition. Når først Lissabontraktaten er godkendt, kan jeg ikke se, hvordan i alverden fru Anne Grete Holmsgaard forestiller sig, at man så skulle kunne opnå enighed. Så har vi jo ikke noget at forhandle med. Så kan det være, at vi måske kan få det ind, når der engang om 10 eller 20 år skal forhandles en ny traktat, men så vil man have problemet i alle årene indtil da. Så jeg mener, det er nu, man skal handle, og ikke først om 10 eller 20 år.

Kl. 13:46

Formanden:
Fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 13:47

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Nu har fru Line Barfod det jo sådan, at det ikke bare er et spørgsmål om at skubbe tredjebehandlingen, det er simpelt hen et spørgsmål om at sige, at Danmark overhovedet ikke vil ratificere Lissabontraktaten, hvis man ikke får sådan en erklæring. Så det er klart, det er sådan en gidsel-funktion.

Men hvis man nu ikke har den holdning, men gerne vil have Lissabontraktaten igennem, og

man kan jo sige, at det bare er et tilfælde, at det falder lige oven i hinanden, er fru Line Barfod så ikke enig med mig i – nu stiller jeg spørgsmålet igen – at hvis man beder om en protokol midt i et ratifikationsforløb, så er risikoen for, at man får nej, meget stor? I stedet kan man forfølge et klart EU-spor, hvor man siger: Det her vil efter vores vurdering formentlig kræve, at man ændrer udstationeringsdirektivet, noget, som ikke kræver enstemmighed, men som kræver, at man har kvalificeret flertal.

Kl. 13:47

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 13:47

Line Barfod (EL):

Der er kommet meget klare meldinger om, at udsigten til at kunne få ændret udstationeringsdirektivet, så det forbedres på det her punkt, er meget, meget ringe. Der er snarere en risiko for, at man, hvis man åbner for en ændring af udstationeringsdirektivet, får en forværring i forhold til det nuværende.

Jeg har svært ved at forstå, hvorfor SF siger, at man hellere vil tage konfliktretten som gidsel, at man hellere vil tage det at sikre ordentlige løn- og arbejdsvilkår som gidsel, end man vil tage Lissabontraktaten som gidsel. Hvis Danmark siger, at for os er det afgørende, at når vi siger ja til Lissabontraktaten – hvad et flertal her i Folketinget jo vil gøre – så skal det være på det grundlag, der var, da man forhandlede Lissabontraktaten, og ikke på det nye grundlag, som EF-Domstolen er nået frem til. Det må være afgørende at sige, at vi skal sikre konfliktretten, sådan som man troede den var. Jeg kan ikke se, hvorfor det ikke er en bedre forhandlingsposition end at vente, til Lissabontraktaten er vedtaget. Hvorfor skulle de andre lande så være interesserede i at lytte til os?

Kl. 13:49

Formanden:
Det er hr. Kim Mortensen for en kort bemærkning.

Kl. 13:49

Kim Mortensen (S):

Nu fremgik det ikke af Enhedslistens ordførers tale, at en sådan protokol kunne bringe os i den situation, at Enhedslisten ville stemme for ratificeringen af Lissabontraktaten, men det fremgik heller ikke, at Enhedslistens ordfører var særlig bekymret over det synspunkt, Enhedslisten her lægger til grund, nemlig at tage Lissabontraktaten som gidsel alene af den årsag, at Enhedslisten ikke ønsker at støtte Lissabontraktaten,

samtidig med at stort set den samlede fagbevægelse over én kam har advaret imod at tage Lissabontraktaten som gidsel, netop fordi det risikerer at stille de danske lønmodtagere dårligere. Gør det slet ikke indtryk på fru Line Barfod, at fagbevægelsen på den måde advarer imod lige præcis det standpunkt, Enhedslisten tager, nemlig at gøre Lissabontraktaten til gidsel i den her sag?

Kl. 13:49

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 13:50

Line Barfod (EL):

Selvfølger har det gjort indtryk på mig, hvad LO har sagt, men det gør i den grad også indtryk på mig, hvad alle de faglige tillidsfolk og bygningsarbejdernes forbund og mange andre, som står midt i problemerne, siger. De, der står midt i problemerne i dagligdagen med at opleve den sociale dumping, som står midt i problemerne med, at det allervigtigste for undgå, at mennesker bliver udbyttet på det groveste i Danmark, budt de mest elendige vilkår, mener, at det er vigtigt, at man har konfliktretten, og de er derfor meget optaget af, at vi sikrer konfliktretten. Det er det, der gør størst indtryk på mig, nemlig at undgå den sociale dumping, og jeg har svært ved at forstå, hvorfor Socialdemokraterne er mere interesseret i, at der ikke kommer den mindste krusning i forhold til at sikre, at Lissabontraktaten bliver vedtaget og hastet igennem inden sommer i stedet for at vente til november, ligesom Sverige gør. Det har jeg svært ved at forstå.

Kl. 13:50

Formanden:
Hr. Kim Mortensen.

Kl. 13:50

Kim Mortensen (S):

Jeg skal selvfølgelig ikke blande mig i, hvad fru Line Barfod kan forstå. Det, jeg hæfter mig ved, er, at fru Line Barfod netop nævner bygningsarbejderne, når næstformanden for bygningsarbejderne, BAT-kartellet, præcis har sagt, at det er fuldstændig urealistisk at forestille sig, at man kan få det her rettet op ved at sætte ratificeringen af Lissabontraktaten på standby. Og så kunne det da være fremmeligt for debatten, hvis Enhedslistens ordfører også indtog de standpunkter til det og lyttede bare en lille smule til den fagbevægelse, som jeg forstår Enhedslisten bekymrer sig så meget om.

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 13:51

Kl. 13:51

Line Barfod (EL):

Nu var jeg i modsætning til hr. Kim Mortensen til stede i går på den konference, fagbevægelsen havde indkaldt til lige præcis for at diskutere det her emne, og hvor næstformanden for BAT-kartellet også gav udtryk for sine synspunkter, formanden for LO gjorde det osv., men hvor der altså var samlet en lang række tillidsfolk fra mange forskellige fagforeninger over hele landet og især mange fra bygningsarbejderne, og deres melding var meget klart, at de har brug for konfliktretten. Derfor mener jeg, det er afgørende, og jeg tror, at vi står i en langt bedre forhandlingsposition nu, end vi vil gøre, når først Lissabontraktaten er vedtaget. Men uanset, hvad man så måtte mene om det, forstår jeg stadig ikke, hvorfor Socialdemokraterne ønsker at haste Lissabontraktaten igennem nu, i stedet for som minimum at vente, til udredningsarbejdet er overstået til sommer. Vi har klare svar, der siger, at man ikke præcis ved, hvad konsekvenserne er af de her domme, man ved ikke, hvad vi skal gøre i Danmark for at være sikre på, at vi har konfliktretten, at vi kan kræve ordentlige løn- og arbejdsvilkår. Hvorfor så ikke vente, til vi ved det?

Kl. 13:52

Formanden:

Det er hr. Morten Messerschmidt for en kort bemærkning.

Kl. 13:52

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg hørte fru Line Barfod være sådan forstående over for de intentioner, som diverse partier kom med i forhold til ændringerne i udstationeringsdirektivet, og der vil jeg gerne høre, om ikke fru Line Barfod er enig i, at uanset om så udstationeringsdirektivet blev ændret på den for os mest gunstige måde, ville det jo ikke forhindre EF-Domstolen fremover i at fortolke konfliktretten som noget, der forhindrer vareernes, tjenesteydelseernes, kapitalens og arbejdstagernes frie bevægelighed. Så derfor vil en sådan ændring af udstationeringsdirektivet end ikke i sin mest positive form forhindre de problemer, vi står i i dag.

Kl. 13:53

Formanden:
Ordføreren.

Line Barfod (EL):

Med de domme, vi har set fra EF-Domstolen, hvor dommene overhovedet ikke har taget hensyn til de betragtninger, der er i indledningen af udstationeringsdirektivet, men har lagt dem til side og kun set på selve artiklerne, hvor EF-Domstolen har valgt at se helt bort fra, at da man vedtog udstationeringsdirektivet, mente man, at det skulle sikre nogle minimumsrettigheder for lønmodtagere, men Domstolen i stedet har lagt til grund, at det er et maksimumsdirektiv, så man ikke må kræve, at lønmodtagere skal have større rettigheder end det, der står i direktivet, så har jeg svært ved at forestille mig andre måder at sikre, at vi ikke får social dumping, end at kræve, at vi får en juridisk bindende erklæring fra EU, og det har jeg forstået på udenrigsministerens svar skal komme ved en regeringskonference.

Kl. 13:53

Kl. 13:54

Formanden:

Hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 13:54

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg er glad for det tilsagn, og jeg forstår det sådan, at Enhedslisten er enig i, at problemet her ikke specifikt isolerer sig til et bestemt direktiv, men til hele den måde, som det indre marked er bygget op på, hvor man betragter konfliktretten, altså den frie aftaleret i Norden, som en hindring på linje med andre protektionistiske foranstaltninger, som landene jo altså igennem tiderne har foranstaltet.

Kl. 13:54

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 13:54

Line Barfod (EL):

Der er ikke meget tvivl, mener jeg. Det må vi jo så se, når udredningsarbejdet kommer, men når man læser bl.a. Rüffertdommen og også hører de eksperter, der har set på den, er det, som Domstolen lægger til grund, at hele meningen med konkurrencen og det, man har sat i gang med det indre marked, netop, at man skal kunne konkurrere på dårligere løn- og arbejdsvilkår. Det er derfor, jeg mener, vi er nødt til at gå ind og få en juridisk bindende erklæring, der sikrer, at vi har ret til at sige, at konkurrence skal være på lige vilkår, at vi har ret til at sige, at der ikke skal være social dumping, at de arbejdere, der rejser til andre EU-lande, skal have krav på ordentlige løn- og arbejdsvilkår, at vi skal have ret

til at konflikte for ordentlige løn- og arbejdsvilkår, så der ikke er nogen, der bliver groft udnyttet til social dumping til skade for først og fremmest dem selv, men også for andre arbejdere og også for firmaerne i de lande, de kommer til.

Kl. 13:55

Formanden:

Tak til fru Line Barfod, der ikke ønsker flere korte bemærkninger. Næste ordfører er hr. Michael Aastrup Jensen.

Kl. 13:55

(Ordfører)**Michael Aastrup Jensen (V):**

På baggrund af begge ministres tale vil jeg indledningsvis starte med at udtrykke min glæde over, at udredningen i arbejdsgruppen skrider planmæssigt frem, så vi hurtigst muligt kan få en afklaring af, hvilken konsekvens Lavaldommen har for det danske arbejdsmarked, herunder for konfliktretten.

I Danmark har vi jo en lang og stolt tradition for et arbejdsmarked, der selv klarer uoverensstemmelser, og som selv løser problemerne uden statslig indblanding. Det øger fleksibiliteten på arbejdsmarkedet, samtidig med at parterne i højere grad accepterer aftaler, de selv har været med til at indgå. Denne arbejdsmarkedsmodel er helt exceptionel og højt skattet af både lønmodtagere, arbejdsgivere og – ikke mindst – os her på Christiansborg.

Både jeg og Venstre sætter stor pris på modellen, da vi mener, at det kun er gavnligt for det danske arbejdsmarked, at der er så stor en selvbestemmelse som mulig. Derfor mener vi også, at det er vigtigt at værne om den danske arbejdsmarkedsmodel og beskytte den, så den også i fremtiden kan fungere optimalt til glæde for både arbejdsmarkedets parter og for den danske konkurrenceevne på de internationale markeder.

Ligesom dem, der har rejst forespørgslen, mener jeg også, at det er særdeles vigtigt, at vi herhjemme er opmærksomme på Lavaldommen og dens mulige konsekvenser for den frie forhandlings- og konfliktret i Danmark. Derimod mener jeg, at tidspunktet for en forespørgsel synes lidt besynderligt, da det jo ikke kan være gået Enhedslistens næse forbi, at der i øjeblikket er nedsat en arbejdsgruppe med det formål hurtigst muligt at komme med en udredning af Lavaldommen med henblik på en vurdering af dens mulige konsekvenser for retsstillingen i Danmark og anbefalinger i forhold til de mulige problematikker.

Det er vigtigt at slå fast, at Lavaldommen ikke afskaffer konfliktretten. Den fastslår derimod, at der er konfliktret. Men konfliktretten skal bruges på en måde, som står i rimeligt forhold til de interesser, fagbevægelsen forsøger at beskytte. Konfliktretten må således ikke bruges vilkårligt til at begrænse udenlandske virksomheders adgang til at levere varer og tjenester på det nationale marked.

I den konkrete sag var det ifølge EU-Domstolen ikke særlig klart, hvad den lettiske virksomhed var forpligtet til, hvortil kommer at svensk praksis gør forskel på, om en virksomhed har en indenlandsk eller en udenlandsk overenskomst – i modsætning til hvad der er tilfældet i Danmark. De to domme, der er afsagt af EF-Domstolen, har tilknytning til henholdsvis Sverige og Tyskland. Disse to lande har ikke dansk lovgivning, og det er derfor umiddelbart umuligt direkte at sammenligne dem med Danmark og danske forhold. Vi må derfor væbne os med tålmodighed, indtil arbejdsgruppen har gjort sit arbejde. Først derefter vil det på et konkret niveau være muligt at begynde at diskutere eventuelle danske konsekvenser og potentielle løsninger af dem.

Jeg har fuldt ud tillid til, at den arbejdsgruppe, der er nedsat, og som består af embedsmænd fra flere ministerier, EU-eksperter, arbejdsgiverorganisationer og fagbevægelsen, har kompetence til at varetage denne store og vigtige opgave. Alle spekulationer, der måtte opstå, indtil arbejdsgruppens resultat ligger klar, kan kun være spekulationer og gætterier.

Jeg vil afslutningsvis på vegne af Venstre, Socialdemokratiet, SF, Konservative, Det Radikale Venstre og Ny Alliance fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget understreger behovet for at fastholde retten til at foretage kollektive kampskridt, der er en vigtig del af den danske arbejdsmarkedsmodel, og opfordrer regeringen til at vende sig mod EU-tiltag, der er i modstrid med konfliktretten. Folketinget noterer, at beskæftigelsesministeren har iværksat et udredningsarbejde med deltagelse af arbejdsmarkedets parter med henblik på at analysere EF-Domstolens seneste afgørelser i sager med mulig betydning for den danske arbejdsmarkedsmodel. Folketinget opfordrer beskæftigelsesministeren til at færdiggøre udredningsarbejdet hurtigst muligt inden

udgangen af juni 2008, samt efterfølgende at orientere Folketingets partier herom med henblik på en drøftelse af behovet for eventuelle justeringer af dansk lovgivning samt behovet for eventuelle initiativer over for EU.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 40).

Kl. 14:00

Formanden:

Der er fremsat følgende forslag til vedtagelse:

»Folketinget understreger behovet for at fastholde retten til at foretage kollektive kampskridt, der er en vigtig del af den danske arbejdsmarkedsmodel, og opfordrer regeringen til at vende sig mod EU-tiltag, der er i modstrid med konfliktretten. Folketinget noterer, at beskæftigelsesministeren har iværksat et udredningsarbejde med deltagelse af arbejdsmarkedets parter med henblik på at analysere EF-Domstolens seneste afgørelser i sager med mulig betydning for den danske arbejdsmarkedsmodel. Folketinget opfordrer beskæftigelsesministeren til at færdiggøre udredningsarbejdet hurtigst muligt inden udgangen af juni 2008, samt efterfølgende at orientere Folketingets partier herom med henblik på en drøftelse af behovet for eventuelle justeringer af dansk lovgivning samt behovet for eventuelle initiativer over for EU.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 40).

Også dette forslag til vedtagelse vil indgå i de videre forhandlinger.

Der er ønske om korte bemærkninger, og den første er fru Line Barfod.

Kl. 14:01

Line Barfod (EL):

Det undrer mig lidt at høre ordførerens tale – også om det forslag til vedtagelse, som jeg kunne forstå, at ordføreren står bag. For den 8. februar 2008 blev ordføreren på TV 2's hjemmeside citeret for – det kan selvfølgelig være et fejlцитat – at hvis man var imod, at EF-Domstolen skulle blande sig i det her, skulle vi melde os ud af EU. Citat slut. Hvad mener ordføreren? Skal EF-Domstolen blande sig? Og skal den kunne det? Er det noget man må tage med, hvis man vil være medlem af EU, at domstolen også skal have ret til at blande sig i konfliktretten? Eller mener ordføreren det, som der er lagt op til med vedtagelsen, nemlig at man godt kan undgå, at EF-Domstolen blander sig, og at udredningsarbejdet vil føre til, at det ikke er nødvendigt at ændre på EU for at sikre, at EF-Domstolen ikke blander sig i konfliktretten?

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 14:02

har jo intet med Lissabontraktaten at gøre. De handler om indre markeds-regler, og derfor er det altså vigtigt, at vi begynder at dele tingene op og tager debatterne under de forskellige områder, som de vedrører.

Kl. 14:02

Michael Aastrup Jensen (V):

Nu er det jo altid rart at tage en udtalelse ud af en længere artikel, så den mister hele sin betydning. For det citat blev afgivet på den forudsætning, at debatten handlede om, hvordan man skulle løse problemet med at sikre konfliktretten, og hvor visse partier – senest også medlemmer af Enhedslisten – havde været ude at sige, at vi ville løse alle problemer, hvis vi stoppede ratificeringen af Lissabontraktaten. Der er det bare, at jeg slår fast, at det, vi diskuterer her, er et indre markedsspørgsmål. Og hvis man ønskede at løse det, skulle man melde sig ud af det indre marked – og ikke bruge Lissabontraktaten som et eller andet skalkeskjul eller gidsel, som det har været nævnt tidligere i debatten.

Jeg har gentagne gange – og hver gang, jeg er blevet spurgt – slået fast, at vi fra Venstres side støtter konfliktretten, og at vi ønsker at kæmpe imod ethvert tiltag, der begrænser konfliktretten. Det er jo også derfor, at regeringen intervererede i de pågældende tilfælde i EF-doms regi – og det vil vi fortsat gøre, som det også står i den europapolitiske aftale, der er indgået mellem alle de EU-venlige partier.

Kl. 14:03

Formanden:

Fru Line Barfod.

Kl. 14:03

Line Barfod (EL):

Men hvis Venstre virkelig på alle måder ønsker at kæmpe imod, at der kommer begrænsninger af konfliktretten og vil kæmpe imod det retsgrundlag, som EF-Domstolen nu har fastlagt, hvorfor er det så vigtigt for Venstre at få Lissabontraktaten vedtaget, inden man kender udredningsarbejdet? Hvad haster så meget, at man ikke – ligesom Sverige – kan vente til november med at få afklaret tingene og til hr. Michael Aastrup Jensens tilfredshed få et bud på, hvilke muligheder der er. Hvad er det, der haster så meget?

Kl. 14:03

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:03

Michael Aastrup Jensen (V):

Jeg var faktisk lidt inde på det i første del af mit svar til fru Line Barfod. De her domme i EF-regi

Regeringen har nedsat en arbejdsgruppe, som DA og LO jo støtter varmt, og når den kommer frem med sin anbefaling, vil jeg gå stærkt ud fra, at vi selvfølgelig vil støtte og følge de anbefalinger, der kommer. Men jeg synes ærlig talt, at vi skulle have lidt tålmodighed og lidt is i maven og vente på den redegørelse, som et flertal her i Folketinget nu kraftigt anmoder beskæftigelsesministeren om at komme med om godt og vel en måned, det vil sige inden udgangen af juni 2008.

Kl. 14:04

Formanden:

Hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 14:04

Per Clausen (EL):

Jeg synes nu alligevel, det er lidt interessant, at den regering, som hr. Michael Aastrup Jensens støtter, før disse domme faldt sagde, at konfliktretten ligger uden for EF-Domstolens kompetence. Man sagde det meget klart i sin indstilling. Så kommer dommen og siger: I tager fejl, for det afgør i EF-Domstolen. Og så siger hr. Michael Aastrup Jensen, at hvis man skulle mene det, som regeringen mente, indtil dommen faldt, så bliver man nødt til at melde sig ud af EU. Så er det bare, at jeg siger til hr. Michael Aastrup Jensen: Når en så afgørende ting forandrer sig – ikke på grund af politiske beslutninger, men på grund af en domstolsafgørelse – synes han så ikke, at det er relevant og rigtigt at få det drøftet på det allerhøjeste sted i EU, nemlig på en regeringskonference, hvor man kan blive enige om, hvordan det her skal forstås?

Kl. 14:05

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:05

Michael Aastrup Jensen (V):

Problemet med den her diskussion er, at vi reelt ikke ved noget som helst om, hvilke konsekvenser Ruffertdommen fra Tyskland og Lavaldommen får for det danske arbejdsmarked. For der er jo et hav af forskelle mellem deres og vores arbejdsmarkedsforhold.

Hvis vi kigger på Lavaldommen, så gør den, som jeg også sagde i min tale, tværtimod klart, at konfliktretten er en sikret ret. Det synes jeg altså er vigtigt at slå fast.

Hvis vi kigger på Ruffertdommen, siger både Dansk Industri og LO, at den *ikke* vil få konsekvenser for danske arbejdsmarkedsforhold.

Før vi nu begynder at sige, at det er helt forfærdeligt, og at vi godt kan glemme alt om den danske arbejdsmarkedsmodel, skulle vi så ikke lige få det undersøgt til bunds og finde ud af, hvad de mange konkrete forskelle mellem svenske, tyske og ikke mindst danske arbejdsmarkedsforhold er?

Kl. 14:06

Formanden:

Hr. Per Clausen.

Kl. 14:06

Per Clausen (EL):

Ingenting, slår dommen fast. Det er fuldstændig i modstrid med, hvad regeringen sagde, nemlig at det er EF-Domstolen, der afgør om man kan udøve konfliktretten eller ej. Det er det grundlæggende.

Det andet, jeg bare vil spørge hr. Michael Aastrup Jensen om, er, at når hr. Michael Aastrup Jensen ikke tror, det bliver nødvendigt med et topmøde og en topmødebeslutning for at redde konfliktretten, fordi det kan klares med andre metoder, hvad er så grunden til, at hr. Michael Aastrup Jensen ikke bare tager det roligt, med is i maven osv.? Hvorfor siger han ikke, at vi bare gør ligesom svenskerne, der tager afgørelsen om Lissabontraktaten til november, hvor vi vel må formode, at udredningen er færdig?

Kl. 14:07

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:07

Michael Aastrup Jensen (V):

Altså, jeg føler lidt, at jeg gentager mig selv over for Enhedslistens medlemmer, men det kan godt være, at jeg taler for hurtigt.

Lissabontraktaten har intet som helst at gøre med de EF-domme, der er blevet afsagt, og som vi diskuterer. Den vil ikke have nogen som helst konsekvens. Det har jeg efterhånden stået og sagt fra talerstolen flere gange – også tidligere, når vi har diskuteret det. Det er et forsøg på fra Enhedslistens side at tage Lissabontraktaten som gidsel, fordi man er imod Lissabontraktaten, og fordi man vil gøre alt, hvad man kan, for at stoppe ratificeringen af Lissabontraktaten ved at prøve på at kæde den sammen med al muligt, som den ikke handler om. Jeg synes, vi skulle gå tilbage til det, som det egentlig handler om, nemlig de tre domme der har været i EF-regi. Vi har nedsat en arbejdsgruppe, som er godt i gang

med at finde frem til, hvad vi eventuelt skal gøre i den her konkrete sag, så konfliktretten og de danske arbejdsmarkedsforhold også i fremtiden lever og har det godt.

Kl. 14:07

Formanden:

Det er hr. Morten Messerschmidt med en kort bemærkning.

Kl. 14:08

Morten Messerschmidt (DF):

Det er jo altid både underholdende og interessant at høre hr. Michael Aastrup Jensen udrede EU-retten. Det er nærmest, som om, at når regeringen har talt og givet sin vurdering, er der ikke mere at komme efter; så er det den ultimative sandhed, der dermed er blevet udlagt.

Når nu hr. Michael Aastrup Jensen så skråsikkert siger – og jeg glædes over, at han i fremtiden vil blive forpligtet af de ord, han i dag fremfører – at Lissabontraktaten sandelig ingenting har med det her at gøre og jeg så sidder her og læser det charter, som jo altså er juridisk bindende med Lissabontraktaten, og nærmer mig det, der hedder artikel 28, hvor jeg klart kan se, at arbejdstagerne og arbejdsgiverne altså får den ret til at udøve deres konfliktret osv. i henhold til national ret og EU-retten, så kunne jeg egentlig godt tænke mig at spørge: Kan hr. Michael Aastrup Jensen ikke godt se, at Lissabontraktaten netop understreger problemet? For med den artikel bliver konfliktretten, aftaleretten, til et spørgsmål om overholdelse af EU-retten og selvfølgelig også den nationale ret, sådan har det været altid. Vi har arbejdsretsloven, der klart fastlægger kriterierne, men altså også EU-retten. Og dermed er Lissabontraktaten højaktuel i forhold til hele den her diskussion. Kan hr. Michael Aastrup Jensen ikke godt i sin alvidenhed se det?

Kl. 14:09

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:09

Michael Aastrup Jensen (V):

Jeg er altid glad, når hr. Morten Messerschmidt synes, at jeg er underholdende og ikke mindst også god – det tror jeg han ligefrem gik op og sagde at jeg var. Det er jo ligefrem en kvalitetserklæring at komme med fra Dansk Folkepartis EU-ordfører.

Jeg må bare lige have lov til at gå helt tilbage til, hvad det egentlig handler om, nemlig at EF-Domstolen selvfølgelig ikke kan afsige domme på baggrund af traktater, der ikke er ratificeret.

Så klart er det. Og Lissabontraktaten er jo ikke ratificeret endnu. Den er ikke ratificeret i medlemslandene endnu, og derfor synes jeg altså, at vi i stedet for at prøve at kaste så meget mudder ind i Lissabonratificeringen som overhovedet muligt – som Enhedslisten og Dansk Folkeparti selvfølgelig gerne vil, og al ære og respekt for det – så skulle begynde at diskutere, hvad det egentlig handler om, nemlig hvordan vi sikrer, at den danske arbejdsmarkedsmodel også sikres i fremtiden.

Det er nemlig noget, som også Venstre går meget varmt ind for sikres. Det har vi derfor nedsat en arbejdsgruppe til, som tager det seriøst i stedet for at kaste mudder i maskineriet, som partier herinde i Folketinget desværre ønsker at gøre.

Kl. 14:10

Formanden:

Hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 14:10

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg mener, at det er grus, man kaster i maskineriet.

Men jeg vil i øvrigt gerne tage noget tilbage, fordi hvis jeg har sagt, at det, som hr. Michael Aastrup Jensen sagde, var godt – jeg tror endda, jeg kom til at sige alvidenhed – så tror jeg næsten, man skal ændre det til uvidenhed. For sagen er altså, at det, hr. Michael Aastrup Jensen netop har sagt, er kategorisk forkert.

Det er fuldstændig rigtigt, at Lissabontraktaten endnu ikke er trådt i kraft, og dermed har charteret endnu ikke fået den retskraft, som Lissabontraktaten skal give det, men EF-Domstolen afsiger jo allerede domme med henvisning til charteret. Disse domme er afsagt med henvisning til charteret, og dermed er alt det, som hr. Michael Aastrup Jensen står og siger, jo faldet fra hinanden.

Charteret tages allerede til indtægt for den juridiske retstilstand i EU, og derfor kan man jo overhovedet ikke sige som hr. Michael Aastrup Jensen, nemlig at charteret ikke har noget med det her at gøre. Jo, det har det! Og hvis hr. Michael Aastrup Jensen skulle være i tvivl, kunne han jo ringe til EF-Domstolen i Luxemburg og få tilsendt de her domme. Jeg tror endda, de findes på dansk, så også hr. Michael Aastrup Jensen helt klart kan se den sammenhæng, som alle vi andre godt kan se.

Kl. 14:11

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:11

Michael Aastrup Jensen (V):

Nu er jeg lidt mere rolig igen, når hr. Morten Messerschmidt ikke mere synes, jeg er god, for så må jeg efterhånden være på rette spor. Og det er jeg glad for, men jeg var lige ved at blive lidt nervøs.

Jeg synes bare lige, at vi skal få det fuldstændig ned på jorden igen. Selv om hr. Morten Messerschmidt er stud.jur. og føler, at han er et juridisk orakel og klogere end alle andre jurister i landet, så skal vi bare lige have det præciseret, at både Dansk Industri, DA og LO også klarer siger, at de ikke mener, at vi skal stoppe ratificeringen af Lissabontraktaten. Den skal vi sørge for at føre igennem; den vil gavne lønmodtagere i Danmark.

Så skal vi selvfølgelig tage det her problem i forhold til EF-dommene seriøst. Det gør vi også, vi har nedsat en arbejdsgruppe, som dybt seriøst arbejder det her igennem, og som allerede om en måneds tid er klar med konkrete anbefalinger om, hvordan vi griber det her an. Så at begynde at prøve at give signal om, at vi ikke kunne tage det seriøst, synes jeg ærlig talt er dybt useriøst. Og heldigvis støtter DA og LO også vores linje i den her sag.

Kl. 14:12

Formanden:

Det er fru Anne Grete Holmsgaard for en kort bemærkning.

Kl. 14:12

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Nu har hr. Michael Aastrup Jensen flere gange sagt, at arbejdsgruppen er færdig allerede om 1 måned, og jeg synes, det ville være rigtig godt, hvis det bliver resultatet, for det har vi faktisk ikke kunnet få at vide endnu. Der står, at de har frist indtil senest udgangen af juni.

Så jeg vil gerne spørge hr. Michael Aastrup Jensen: Er det en viden, han har? Og hvis det ikke er en viden, han har, er det så noget, han vil slås for, altså at vi allerede har resultatet af arbejdsgruppens arbejde i slutningen af maj?

Kl. 14:12

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:13

Michael Aastrup Jensen (V):

Jeg tror, jeg sagde en måneds tid, og det er selvfølgelig inden for udgangen af juli, jeg mente med det.

Formanden:

Fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 14:13

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det er altså 2½ måned, eller 2 måneder og 1 uge.

Men jeg vil godt spørge igen: Vil hr. Michael Aastrup Jensen være med til at arbejde for, at vi får det her resultat noget før, altså allerede i slutningen af maj eller begyndelsen af juni?

Jeg spørger, fordi den her sag efter vores mening er meget alvorlig – og mere alvorlig end den, synes jeg, noget ubekymrede tilgang, hr. Michael Aastrup Jensen har. Den er dybt alvorlig, og derfor er det også vigtigt, at vi handler hurtigt.

Kl. 14:13

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:13

Michael Aastrup Jensen (V):

Jeg tror ikke, at SF's ordfører kan sige, at jeg er ubekymret. Tværtimod er vi fra Venstres side helt klart af den opfattelse, at vi skal tage det her alvorligt. Vi ønsker bare, at vi ikke begynder at kloge os, før eksperterne har givet deres vurdering af, hvilken konsekvens det har for det danske arbejdsmarked, så jeg synes ærligt talt, vi skulle have deres vurdering først.

Det, de nu kommer frem med – og for min skyld gerne så hurtigt som muligt; jeg vil gerne presse på sammen med SF for, at det bliver så hurtigt som muligt og gerne inden for 1 måned, hvis vi kan det – skal vi selvfølgelig tage alvorligt i Folketinget, ikke mindst hvis der kommer nogle konkrete anbefalinger til eventuelle lovændringer, eller hvad vi nu skal i forhold til EU-regi og lignende. Vi er villige til at kæmpe.

Kl. 14:13

Kl. 14:14

Formanden:

Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Kim Mortensen.

Kl. 14:14

(Ordfører)

Kim Mortensen (S):

Det er Enhedslisten, der har ønsket denne debat om at forhindre EU's indblanding i konfliktretten på det danske arbejdsmarked, og det er på et tidspunkt, hvor Beskæftigelsesministeriet og arbejdsmarkedets parter er i gang med et udredningsarbejde for netop at belyse konsekvenserne af de seneste domme. Der er ingen tvivl om, at der selvfølgelig er brug for den debat, og at vi

måske har et problem. Vi kan i hvert fald konstatere, at der er en række store spørgsmål, der kræver afklaring.

Den danske regering har afgivet indlæg ved to sager ved EF-Domstolen, og to gange har Domstolen ikke fulgt den grundholdning, som Danmark med støtte fra arbejdsmarkedets parter talte for. Så kan man selvfølgelig ikke bagefter sige, at alt er ved det gamle. Havde man ikke set et problem, havde der hverken i den svenske sag om konfliktret eller i den tyske sag om overenskomstmæssig løn ved arbejde for det offentlige været noget dansk indlæg. Man kan med andre ord ikke løbe fra, at det er gået anderledes, end vi gerne havde set.

Hvad skal vi gøre ved det? Vi skal i hvert fald ikke følge Enhedslistens ønske om at male fanden på væggen og gøre EU-samarbejdet til en skurk. Så enkelt er hverken det europæiske eller det danske arbejdsmarked.

Socialdemokraterne ønsker at få en afklaring af problemernes omfang og finde de rigtige løsninger. Det er derfor vigtigt at følge det udredningsarbejde, som beskæftigelsesministeren bl.a. på Socialdemokratiets initiativ har sat i gang. Arbejdsmarkedets parter har ønsket dette arbejde og er gået med ind i det, og der kommer forhåbentlig et godt resultat midt i juni.

Lad mig sige det igen: Socialdemokratiet ser med stor alvor på de domme, der er faldet ved EF-Domstolen, og som i to tilfælde snarere er faldet ud til fordel for beskyttelse af virksomhedernes fri bevægelighed end til arbejdstagernes rettigheder. Men Socialdemokratiet ser ingen sammenkædning mellem den igangværende ratifikation af Lissabontraktaten og dommene ved EF-Domstolen. Min vurdering er, at Lissabontraktaten øger beskyttelsen af arbejdstagerne. Vi ser ingen grund til, at afgørelserne ved EF-Domstolen skal blokere for alle 27 landes arbejde med at få traktaten godkendt.

Der er naturligvis udfordringer på det europæiske arbejdsmarked. Der er brug for fri bevægelighed af arbejdskraften, men der er ikke brug for fri bevægelighed af dårlige og urimelige arbejdsforhold og en undergravning af lønnen. Nogle lande har en mindsteløn, og andre presser på for at få en lovbestemt mindsteløn, måske endda en europæisk mindsteløn. Når vi i Danmark fastsætter lønnen via overenskomster, skyldes det, at fagbevægelsen har kæmpet sig til det og siden har forsvaret det.

Uanset de to domme og uanset de to partier her i Tinget, der er ude af stand til at lade sig

lede af andet end et fordomsfuldt forhold til EU-samarbejdet, er en stærk organisering og en høj organisationsprocent i den etablerede fagbevægelse fortsat nøglen til at fastholde den danske arbejdsmarkedsmodel.

Socialdemokratiet mener som sagt, at dommene er en udfordring for den europæiske fagbevægelse og det europæiske samarbejde. Vi har opfordret regeringen til ikke kun at sidde på hænderne, men gøre, hvad der er nødvendigt for at sikre den nødvendige beskyttelse af lønmodtagerne i Europa. En mulighed er en fælles erklæring fra Europa-Parlamentet, Kommissionen og Ministerrådet om, at udstationeringsdirektivet er vedtaget i den ånd, at det skal beskytte lønmodtagerne. Socialdemokratiet kan derfor støtte det forslag til vedtagelse, der er fremsat af regeringspartierne, S, SF, Det Radikale Venstre og Ny Alliance.

Kl. 14:18

Formanden:

Der er ønske om korte bemærkninger, og den første kommer fra fru Line Barfod.

Kl. 14:18

Line Barfod (EL):

Jeg skal først sige til hr. Kim Mortensen, at det, vi har foreslået, er ikke at blokere for Lissabontraktaten. Det, vi har foreslået, er, at man får afklaret det her spørgsmål. Det er nøjagtigt ligesom den udtalelse, der kom fra den faglige konference i går, og som bl.a. er underskrevet af Peter Kay Mortensen, formand for LO Storkøbenhavn, og Hans Halvorsen, formand for LO Århus, som siger, at vi skal kræve af statsministeren, at han får en garanti fra EU for, at man ikke blander sig i reglerne for kollektiv forhandling og konfliktret.

Det afgørende er, at vi får en garanti, en juridisk bindende erklæring, for, at det grundlag, der var, da man forhandlede Lissabontraktaten, også er det, der skal være gældende fremover, altså at de domme, der er nu, ikke skal være gældende, men at det skal være gældende, at EF-Domstolen ikke kan blande sig i konfliktretten og ikke kan ophæve vores krav om ordentlige løn- og arbejdsvilkår. Det er det, som Socialdemokraterne skal forholde sig til, nemlig om man vil sikre konfliktretten eller man er mere optaget af at haste Lissabontraktaten igennem. Der er stadig ikke kommet nogen forklaring på, hvorfor det haster sådan. Hvorfor ikke vente til november, ligesom man gør i Sverige?

Kl. 14:19

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 14:19

Kim Mortensen (S):

Nu har Enhedslistens ordfører allerede nævnt Sverige et par gange i dag, og jeg tror, at Enhedslistens ordfører er nødt til at tage i betragtning, også i forhold til Sverige, at de jo har andre forfatningsretlige vilkår, end vi har i Danmark, og derfor har de placeret ratificeringen af Lissabontraktaten efter det, der gælder i Sverige. Sverige har hverken haft og har nogen interesse i at træne, bruge Lissabontraktaten som gidsel eller på anden måde så tvivl om Sveriges engagement i EU.

Det samme er tilfældet i Danmark, både i Socialdemokratiet og LO-fagbevægelsen. Der er ingen, der ønsker at tage Lissabontraktaten som gidsel.

Jeg synes, det er forkert, at Enhedslisten sammen med Dansk Folkeparti prøver at tage Lissabontraktaten som gidsel. Jeg synes hellere, man skulle fokusere på at finde de rigtige løsninger. Jeg har medgivet og vil medgive Enhedslisten og fagbevægelsen, at vi har en udfordring med de domme, der er faldet, men det får mig ikke til at drage den konklusion, at vi skal risikere at sætte 27 landes arbejde med Lissabontraktaten på standby.

Kl. 14:20

Formanden:

Fru Line Barfod.

Kl. 14:21

Line Barfod (EL):

Jeg har stadig meget, meget svært ved at forstå, hvorfor det at haste Lissabontraktaten igennem er vigtigere for Socialdemokraterne end det at sikre strejkeretten og retten til ordentlige løn- og arbejdsvilkår. Hvorfor tager man retten til ordentlige løn- og arbejdsvilkår og strejkeretten som gidsel? Det forstår jeg ikke. Den eneste forklaring, som jeg har kunnet høre rundtom, på, at det haster sådan med Lissabontraktaten, er den, at det kunne hjælpe statsministeren til at få det EU-job, som alle rygter siger han er på jagt efter. Jeg kan bare ikke forstå, hvorfor Socialdemokraterne skulle være så optaget af at hjælpe statsministeren med at få et job ude i verden. Jeg synes, det må være vigtigere at sikre strejkeretten og retten til at kræve ordentlige løn- og arbejdsvilkår i Danmark.

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 14:21

Domstolen, ikke kan sammenkobles og ikke direkte har noget med hinanden at gøre. Jeg er opmærksom på, at uanset diskussionen om de her domme og uanset diskussionen om Lissabontraktaten vil Enhedslisten under alle omstændigheder indtage det synspunkt, at man vil stemme imod Lissabontraktaten. Derfor virker det besynderligt, at man nu i en alliance med Dansk Folkeparti bliver ved med at kaste mudder på banen i forhold til en traktat, som man alligevel er indstillet på hverken at stemme for eller bakke op.

Kim Mortensen (S):

Det ville da unægtelig være interessant, hvis Socialdemokratiet havde indflydelse på statsministerens kommende jobplaner. Det kunne vi selvfølgelig overveje. Men jeg mener ikke, at de to ting har noget med hinanden at gøre, og jeg vil godt have lov til at sige, at vi ikke haster ratificeringen af Lissabontraktaten igennem her i Folketinget. Der har været et endog overordentlig grundigt forarbejde i Folketingets Europaudvalg. Der har været byger af spørgsmål, tusind spørgsmål, til afklaring af ratificeringen af Lissabontraktaten. Der har været op til flere behandlinger her i Folketingssalen, og der bliver en tredje behandling af Lissabontraktaten den 24. april. Så jeg synes simpelt hen ikke, at udsagnet om, at Folketingets partier haster Lissabontraktaten igennem, har hold i virkeligheden.

Kl. 14:21

Kl. 14:24

Formanden:
Hr. Per Clausen.

Kl. 14:24

Per Clausen (EL):

Det forholder sig vel sådan, at Socialdemokraterne i alliance med statsministeren vil gennemføre Lissabontraktaten, en række ændringer og fjerne forbeholdene. Sådan kan man jo blive allieret på en måske ubekvem måde.

Jeg vil bare spørge hr. Kim Mortensen, om det ikke er EF-Domstolens afgørelse, der kaster grus i maskineriet. Det er jo EF-Domstolen, der vedtager, at det, der var forudsætningen for den gamle traktat og for så vidt også for Lissabontraktaten – nemlig at spørgsmålet om faglige konflikter ikke er et EU-retsligt spørgsmål – ikke er forudsætningen. Dermed er hele grundlaget for Lissabontraktaten skredet, og derfor er det fuldstændig oplagt, rimeligt og sagligt at rejse diskussionen i tilknytning til den.

Kl. 14:22

Kl. 14:25

Formanden:

Hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 14:22

Per Clausen (EL):

Hr. Kim Mortensen har jo ret i, at der er stillet en del spørgsmål, og de har i hvert fald bekræftet to ting. Det er for det første rigtigt, at Lavaldommen bl.a. bliver, som den bliver, med henvisning til det charter, der får en øget status, når man vedtager Lissabontraktaten. Det er for det andet også rigtigt, at ministeren ikke har nogen anelse om, hvilke konsekvenser de her domme har, og heller ikke har nogen anelse om, hvad man skal gøre.

I den situation synes jeg måske, at det er lidt mærkeligt, at Socialdemokraterne insisterer på at færdiggøre behandlingen af Lissabontraktaten, før man har afklaret, hvilke redskaber man har brug for for at forhindre det her angreb på konfliktretten. Det er, som om Socialdemokraterne siger, at uanset hvad må Lissabontraktaten aldrig blive blandet ind i det, fordi Lissabontraktaten er hellig, og så er konfliktretten ikke så vigtig.

Kl. 14:23

Kl. 14:25

Formanden:
Ordføreren.

Kim Mortensen (S):

Men det er vel lige så rigtigt og lige så sagligt at påpege, at verden ser forskellig ud i de 27 lande, der er med i EU-samarbejdet, og at den tradition, vi har, for selv at aftale vores løn- og ansættelsesvilkår, om muligt konflikte for det – gennem konflikt sikre, at vi har så høj en organisation på det danske arbejdsmarked, selv om partier her i Folketinget har prøvet at forhindre det – ikke findes i alle lande. Der er jo lande, der har en ved lovgivning minimumsfastsat løn, og lande, der gerne vil have en ved lovgivning minimumsfastsat løn.

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 14:23

Kim Mortensen (S):

Socialdemokratiets opfattelse er, at Lissabontraktaten og de domme, der er faldet ved EF-

Derfor vil EU-samarbejdet jo også med fri bevægelighed af arbejdskraft, fri bevægelighed af virksomheder på kryds og tværs af grænserne skulle kunne regulere det de steder, hvor der er

rejst tvivl om det. Det er der ikke i Danmarks tilfælde; der er ikke med de domme, der er faldet, rejst tvivl om dansk konfliktret. Vi kan jo ikke sige, at det ikke kommer, men der er ikke med de domme, der er faldet, rejst tvivl om konfliktretten. Derfor synes jeg da, det er rimeligt at vente på, at der nu kommer et udredningsarbejde, der udreder, hvad det her betyder af nationale lovgivningsinitiativer, og hvad det betyder af initiativer med hensyn til EU.

Kl. 14:26

Formanden:

Hr. Morten Messerschmidt for en kort bemærkning.

Kl. 14:26

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg synes jo, der er et eller andet i hr. Kim Mortensens argumentation, som ikke holder, og det kan muligvis skyldes, at han ikke har læst de ikke 1000, men 500 spørgsmål og svar, som blev stillet i forbindelse med ratifikationen af Lissabontraktaten. For hvordan kan man på den ene side fastholde, at det her ikke har nogen som helst sammenhæng med Lissabontraktaten, og på den anden side sige, at man overhovedet ikke ved noget og derfor skal afvente en eller en ekspertkommission, der kommer med en vurdering? Hvordan kan man på den ene side vide og på den anden side ikke vide? Det er vel et af de få steder i tilværelsen, hvor man trods alt må vælge; enten ved man, eller også ved man ikke.

Hvis man så vælger, at man ikke ved, og at man derfor må vente på at vide – altså vente på en kommission – ville det vel være meget logisk, at man så udskød beslutningerne om det, man ikke ved, til efter det tidspunkt, hvor man rent faktisk ved noget, eller sagt på et lidt mere jævnt dansk: at man venter med at træffe beslutning om Lissabontraktaten, indtil det også for hr. Kim Mortensen står klart, om at Lissabontraktaten har nogen betydning for de her domme.

Kl. 14:27

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:27

Kim Mortensen (S):

Nu må spørgeren jo vide, hvor mange spørgsmål der er stillet, eftersom Dansk Folkepartis ordfører jo har stillet en væsentlig del af dem selv.

Jeg vil godt have lov til at gentage, at vi ikke deltager i det spil mod EU, som Dansk Folkeparti bl.a. har i gang, hvor Lissabontraktaten bruges som gidsel. Vi deltager i et stykke seriøst politisk

arbejde punkt 1) med at få ratificeret Lissabontraktaten her i Folketinget og punkt 2) med at få udredt, hvilke konsekvenser de domme, der nu er faldet i arbejdsmarkedsspørgsmålet ved EF-Domstolen, har for Danmark, for dansk lovgivning og for initiativer, der skal tages vedrørende EU – ligesom vi vil gøre ved alle mulige andre domme, der rejser tvivl om dansk ret og vores måde at organisere os på i Danmark.

Kl. 14:28

Formanden:

Hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 14:28

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg nærer overhovedet ikke nogen tvivl om, at Socialdemokraterne ikke vil deltage i det politiske spil, det er jo sådan set bare status quo på så mange andre områder også.

Men det ændrer jo dog ikke på, at det er besynderligt, når hr. Kim Mortensen på den ene side kan sige, at man ikke ved, hvilken betydning disse domme har for dansk ret, for Lissabontraktaten, for EU-retten, for folkeretten, og hvad ved jeg, og på den anden side kan sige, at vi derfor bare skal ratificere Lissabontraktaten. Altså, hvordan kan man på den ene side sige, at man ikke aner, hvilke konsekvenser det her har, og på den anden side sige, at vi i al den uvidenhed, som man går og roser sig af at have, så alligevel bare skal fortsætte?

Det logiske ville da være at lade den tvivl, som hr. Kim Mortensen netop maner frem, føre til, at man afventer en ratifikation – altså lader tvivlen komme konfliktretten til gode, så at sige – og siger: O.k., vi er i tvivl om, hvad rækkevidden er, hvilken betydning det her har for Lissabontraktaten, og derfor venter vi med at implementere, ratificere Lissabontraktaten, til efter at vi ikke længere er i tvivl, til efter at en eksperigruppe har udtalt sig. Det ville da altså for almindeligt begavede mennesker være den rigtige måde at køre det på.

Kl. 14:29

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 14:29

Kim Mortensen (S):

Nu findes der jo rigtig mange almindeligt begavede mennesker, måske ikke helt på samme niveau som Dansk Folkepartis ordfører, men alligevel er der jo stærke kræfter i den danske fagbevægelse og hos arbejdsmarkedets parter generelt – alle dem, som man trods Dansk Folkepartis ordførers mindre agtelse trods alt kan sige

ved, hvad de taler om. De beskæftiger sig med det hver dag, og de har sagt: Lad nu være med at bringe Lissabontraktaten i spil som gidsel. Få nu gjort det her udredningsarbejde færdigt og fundet ud af, hvad der er brug for at få lavet af lovgivningsmæssige initiativer i Danmark; er der brug for danske initiativer med hensyn til EU? Det synes jeg og det synes Socialdemokratiet at Dansk Folkeparti skulle lytte til i stedet for at bruge Lissabontraktaten som gidsel i det her spil.

Kl. 14:30

Formanden:

Ja tak. Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til hr. Kim Mortensen, og næste ordfører er hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 14:30

(Ordfører)

Morten Messerschmidt (DF):

Det er ved flere lejligheder blevet sagt, at man ikke skal tage Lissabontraktaten som gidsel. Jeg fristes til at stille spørgsmålet: Hvorfor ikke? Lissabontraktaten er en umådelig dårlig traktat.

Konfliktretten og den frie aftaleret på arbejdsmarkedet er en umådelig god idé, har dannet udgangspunktet for det sunde klima, der siden 1899 efter septemberforliget har været på det danske arbejdsmarked, har været hele forudsætningen for flexicuritymodellen – den model, som alle jupartierne, alle de, der farer rundt i verden for at fortælle vidt og bredt om, hvordan man skal indrette sit samfund på en fornuftig måde, hver gang bruger som udgangspunkt for alle de formaninger. Nu er det hele den model, som er under pres, og det ville da egentlig være meget fornuftigt, om man så tog Lissabontraktaten som gidsel. Det havde jeg faktisk ikke noget problem med.

Egentlig må man sige, at det er forbavsende, at den her proces er blevet mødt med en sådan forbavselse. For de tre domme, som vi taler om i dag – altså, Laval, Viking og Rüffert – er egentlig fuldstændig konforme i forhold til den linje, som EF-Domstolen udstak i 1974, da man afsagde den dom, der efterfølgende er blevet kendt som Dassonvilleafgørelsen, hvor man meget klart siger, at alt, hvad der direkte, indirekte, aktuelt og potentielt forhindrer den fri bevægelighed af varer, kapital, tjenesteydelser og arbejdstagere, udgør en traktatkrænkelse. Aktuelt, potentielt, indirekte og direkte – det er meget, meget svært at forestille sig, at EF-Domstolen med den doktrin ikke på et eller andet tidspunkt ville ramme ind i, at det da selvfølgelig udgør en hin-

dring for arbejdstagernes, for varernes, for serviceydernes fri bevægelighed, at vi i Danmark har en anden model end i hovedparten af de europæiske lande og hovedparten af EU's medlemslande. Vi har jo netop i Danmark og i Nordeuropa generelt en langt mere fri model for arbejdsmarkedet, end man kender det fra Kontinentaleuropa, og det er nu nået dertil, at denne model aktuelt, potentielt, direkte og indirekte altså strider imod det indre marked, og derfor må disse domme falde.

Så dette problem isolerer sig ikke til, som nogle vil have det til, et spørgsmål om udstationeringsdirektivet. Det er ikke et spørgsmål om, at man kan ændre nogle forordninger eller direktiver, for det er selve grundprincipperne for det indre markeds funktion, man er oppe at slås med. Og derfor må man også gøre sig klart, at konsekvenserne af de her domme er langt mere vidtrækkende, end at man kan stå og gøre sig lystig over, at vi nu skal have en arbejdsgruppe, og så må vi se, om der overhovedet er noget problem. Der er et gigantisk problem, for det første fordi man undergraver den aftalemodel, vi har, og for det andet fordi man indlægger nye kriterier og nye betingelser for, hvornår man må strejke, hvornår man må anvende de midler, som ligger i Septemberforliget.

Vi har i dag en lov om arbejdsretten, som i § 9 klart opstiller den kompetence, som arbejdsretten har, til at fortolke, hvorvidt kollektive kampskridt på begge sider – arbejdsgivere og arbejdstagere – er lovlige. Herunder ligger der også en proportionalitetsvurdering, altså en vurdering af, hvorvidt det mål, man søger at nå, er i overensstemmelse med de midler, man anvender for at nå det. Der ligger en lang række kriterier i loven, som skal være overholdt. Det er netop noget, der har været aftalt i masser af år og dermed danner udgangspunktet for de aftaler, som arbejdsgivere og arbejdstagere indgår.

Med de nye domme skal man pludselig også inddrage alle de betingelser, der gælder for indre marked, når man overvejer, om man ville konflikte. Så skal man overholde EF-Domstolens proportionalitetskrav, så skal man overholde alle de rimelighedsbetingelser, som nu ligger i indre marked. Det vil sige, at man lægger yderligere bindinger på, hvornår man egentlig må anvende de kollektive retsskridt, som dansk ret faktisk giver parterne lov til.

Derfor er der ingen løsning på det her problem ved at ændre i udstationeringsdirektivet eller andre direktiver. Der er kun én løsning, og

det er at ændre i traktaten – ændre traktaten på en sådan måde, at det står fuldstændig klart, at man ikke kan sætte spørgsmålstegn ved konfliktretten og ved den frie aftalemodel. Det kan kun ske ved, at man laver en protokol, og det er vores ønske og vores udgangspunkt.

Tanken om, at Lissabontraktaten så ikke skulle få nogen videre betydning for det her arbejde, og at det i øvrigt ikke skulle have nogen videre betydning for dommene, må mest af alt, hvis man skal se det i et positivt skær, basere sig på ren og skær uvidenhed. For med Lissabontraktaten bliver charteret om grundlæggende rettigheder opløftet til et charter med juridisk retskraft på linje med traktaterne. Og allerede nu har vi set, hvordan de to domme – Laval- og Vikingdommen – henviser direkte til charteret i henholdsvis præmis 90 og præmis 43 som begrundelse for de indskrænkninger, man nu foretager i konfliktretten.

Derfor er der en fuldstændig indiskutabel sammenhæng imellem Lissabontraktaten, der gør charteret juridisk bindende, og så dommene, der henviser til charteret. Og derfor er der kun én måde, hvorpå vi kan ændre det her og stoppe det vanvid, som sådan set startede i 1974 med Dassonvilleafgørelsen, og det er en protokol. Det diskuterede vi den 8. april, og da Folketinget ikke ønskede at støtte det forslag, vil Dansk Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget efter debatten om B 77 8. april d.å. lægger til grund, at der ikke er flertal for at pålægge den danske regering at arbejde for en tillægsprotokol til Lissabontraktaten til sikring af den danske aftalemodel, pålægger Folketinget i stedet regeringen ved førstkommande topmøde at forlange en topmødeerklæring til sikring af, at den undergravning af konfliktretten og aftalesystemet, der er påbegyndt med dommene Laval og Viking, bremses, og at den nordiske aftalemodel sikres.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 41).

Kl. 14:36

Første næstformand (Svend Auken):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse:

»Idet Folketinget efter debatten om B 77 8. april d.å. lægger til grund, at der ikke er flertal for at pålægge den danske regering at arbejde for en

tillægsprotokol til Lissabontraktaten til sikring af den danske aftalemodel, pålægger Folketinget i stedet regeringen ved førstkommande topmøde at forlange en topmødeerklæring til sikring af, at den undergravning af konfliktretten og aftalesystemet, der er påbegyndt med dommene Laval og Viking, bremses, og at den nordiske aftalemodel sikres.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 41).

Også dette forslag til vedtagelse vil indgå i den videre forhandling.

Kl. 14:37

Kim Mortensen (S):

Nu fik vi jo igen en lang juridisk udredning. Det, mit spørgsmål går på, er sådan lidt mere Dansk Folkepartis ordførers holdning til det her med konfliktret, altså det her med, at Dansk Folkeparti nu er imod at afskaffe konfliktretten og altså nærmest sådan med meget store ord er fortæller for, at vi skal have en dansk arbejdsmarkedsmodel og en konfliktret. Er det en holdning, der er funderet i Dansk Folkeparti, eller er det en holdning, som Dansk Folkeparti har ikklædt sig til lejligheden, i og med at Dansk Folkeparti jo tidligere har været ude og faktisk foreslå at afskaffe konfliktretten under en dansk konflikt sidste år?

Kl. 14:38

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 14:38

Morten Messerschmidt (DF):

Først vil jeg altså sige, at alt, hvad der sådan set foretages her fra denne talerstol, jo må betragtes som juridiske udredninger, ud fra at det, som dette Folketing gør, er at lovgive, altså lave jura, og det håber jeg da at hr. Kim Mortensen vil indse på et eller andet tidspunkt under sit embede.

Så vil jeg, hvad angår Dansk Folkepartis holdning til aftaleretten, sige, at den sådan set er fuldstændig uforandret. Vi er varme tilhængere af det system, som man har i dag, og som baserer sig på septemberforliget helt tilbage fra 1899, hvor man netop har en meget afbalanceret tilgang af rettigheder og pligter fra begge parter side. Det afspejles sådan set meget godt i lov om arbejdsrettens virke, hvor man, som jeg nævnte i min tale, i § 9 klart statuerer betingelserne for og de omstændigheder under hvilke arbejdsretten kan afgøre, hvorvidt konflikter er lovlige. Det synes vi er et rigtig godt system. Vi synes, det er rigtig godt med det fagretlige system, voldgiftssystemet, og det er jo netop derfor, at vi rent fak-

tisk begræder, at det hele er ved at skride nu, hvor hr. Kim Mortensen nægter at gribe ind i forbindelse med EF-Domstolen.

Kl. 14:39

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Kim Mortensen for en kort bemærkning.

Kl. 14:39

Kim Mortensen (S):

Det, der kan undre, er, at det lige pludselig sker nu, hvor det passer ind i Dansk Folkepartis kampagne mod Lissabontraktaten, at der kan rejses tvivl om konfliktretten, hvilket ikke er en konsekvens af de domme, der er faldet.

I forbindelse med at man så tidligere under en arbejdskonflikt i Danmark har udtalt, at hvis det er, at pågældende forbund ikke kan indse fornuften af det, er Dansk Folkeparti villig til at fremsætte forslag om at afskaffe konfliktretten på det danske arbejdsmarked, vil jeg sige, at hvis der er noget, der virkelig kan true Danmarks muligheder for at have sin egen arbejdsmarkedsmodel, sin egen løndannelse, sin egen fastsættelse af vilkår, så er det jo netop, at man ikke har en fagbevægelse, der har en meget stor repræsentation og en meget stor organisationsprocent på over 80, som vi har i Danmark.

Så længe vi har det, er synspunktet vel, at vi har gode og altafgørende muligheder for selv at have løndannelsen, fastsættelsen af løn på det danske arbejdsmarked. Derfor er der jo ikke brug for, at vi nationalt har partier i Folketinget, der er med til at underminere den eneste vej, der er for fagbevægelsen for at være stærk og repræsentativ, nemlig det at bevare konfliktretten.

Kl. 14:40

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 14:40

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg må erklære mig fuldstændig enig i det, som hr. Kim Mortensen fremfører. Jeg synes, det er meget rigtigt set, og jeg synes, det er en meget præcis, kortfattet analyse af netop fordelene ved at have konfliktretten, fordelene ved at have aftalesystemet, som vi kender det fra de nordiske lande. Og netop derfor kan man jo så undre sig over, at hr. Kim Mortensen og Socialdemokratiet er så fuldstændig afvisende over for at indse de åbenlyse problemer, som EF-Domstolens afgørelser afstedkommer netop i forhold til de ting, som vi burde være enige om.

Kl. 14:41

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Anne Grete Holmsgaard. Værsgo.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Med hr. Morten Messerschmidts varme forsvar for konfliktretten går jeg ud fra, at det er fuldstændig udelukket, at Dansk Folkeparti medvirker til et indgreb i den verserende konflikt på arbejdsmarkedet. Det kan besvares med ja eller nej.

Kl. 14:41

Kl. 14:41

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 14:41

Morten Messerschmidt (DF):

Ja, jeg ville betragte det som en uskik, at lovgivere greb ind i den kamp, som selvfølgelig skal foregå i forbindelse med en sådan proces. Det er klart, at det er ubehageligt i en periode, hvor der er konflikter, og hvor der er strejker. Det tror jeg alle må se i øjnene, men til gengæld må man sige, at fordelene ved at have den model, som vi har i dag, klart overstråler de problemer, vi altså må opleve i den periode, hvor forhandlingsprocessen finder sted.

Kl. 14:42

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 14:42

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det var bare udenomssnak. Jeg vil gerne have et klart svar. Er det, hr. Morten Messerschmidt siger om konfliktretten, ensbetydende med, at Dansk Folkeparti under ingen omstændigheder vil være med til, at man fra Folketingets side griber ind i den konflikt, der er på arbejdsmarkedet i øjeblikket?

Kl. 14:42

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 14:42

Morten Messerschmidt (DF):

Det er på ingen måde udenomssnak. Altså, jeg ved godt, hvornår jeg snakker udenom, og det her var ikke udenomssnak. Jeg sagde meget klart, at jeg ville betragte det som en uskik at gribe ind i arbejdstagernes og arbejdsgivernes frie ret til at aftale de gensidige vilkår for arbejdets udførelse. Det er overhovedet ikke udenomssnak.

Kl. 14:42

Første næstformand (Svend Auken):

Vi går videre. Det er hr. Thomas Adelskov for en kort bemærkning.

Kl. 14:43

Thomas Adelskov (S):

Jeg kunne godt tænke mig lige at få slået helt fast, hvor vi med hensyn til det her lejlighedsstandpunkt, man har om konfliktretten i Dansk Folkeparti, står i dag. Altså, for et par måneder siden havde vi en konflikt om Nørrebro Bryghus. Ved den lejlighed var arbejdsmarkedsordføreren for Dansk Folkeparti ude at sige, at de ville gribe ind over for konfliktretten, hvis det var sådan, at man ikke bøjede sig fra 3F's side. Da der i øvrigt blev konfliktprovokeret af Kristelig Arbejdsgiverforening, var Dansk Folkeparti også straks ude at kritisere fagbevægelsen og var parat til at gribe ind over for konfliktretten. Jeg skal lige høre Dansk Folkeparti: Er det rigtigt forstået, at det i dag så er sådan, at man gerne vil bevare og forsvare konfliktretten?

Kl. 14:43

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Kl. 14:43

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg er glad for, at hr. Thomas Adelskov stiller det spørgsmål, og jeg skal forsøge at svare på den tvivl, som, man fristes næsten til at sige tvivleren Thomas frembringer i den her sammenhæng. Jeg kan bare ganske kort sige, at Dansk Folkeparti er tilhængere af den frie aftaleret, at vi er tilhængere af konfliktretten, og jeg ville egentlig ønske mig, at hr. Thomas Adelskov i al sin tvivl også ville vende en smule af sin tvivl imod sit eget partis meget skrāsikre afvisning af at bremse den intervention mod den frie aftalemodel, der i øjeblikket er tale om fra EF-Domstolens side.

Kl. 14:44

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Thomas Adelskov for en kort bemærkning.

Kl. 14:44

Thomas Adelskov (S):

Nu behøver man ikke sammenligne mig med religiøse personligheder i den debat, vi har nu her. Jeg synes bare, at det er relevant at få slået noget fast. Altså, jeg går ud fra, at hr. Morten Messerschmidt er enig i, at man i hvert fald tilbage i november og december måned havde det standpunkt, at man ville gribe ind over for konfliktretten, hvis ikke 3F makkedé ret. Så ville man gribe ind.

For en måned siden stod vi i en situation, hvor Kristelig Arbejdsgiverforening var ude at provokere LO-forbundene. Der snakkede man også om, at man nu ville gribe ind over for kon-

fliktretten. Jeg vil bare være helt sikker på, at fra i dag og fremover er hr. Morten Messerschmidt, sådan som jeg forstår ham, sammen med os andre og vil *til enhver tid* gerne forsvare konfliktretten, også 3F's ret til at føre konflikt imod et bryghus eller imod en restauration, eller hvad det nu kunne være, så længe det foregår inden for lovens rammer og inden for hovedaftalen.

Kl. 14:45

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 14:45

Morten Messerschmidt (DF):

Altså ligefrem at skulle stå her fra Folketingets talerstol og forpligte sig på i al evighed fremover at skulle være sammen med Socialdemokratiet og hr. Thomas Adelskov betragter jeg måske som en smule vidtgående. Men i forhold til den konkrete sag og spørgsmålet om konfliktretten er der overhovedet ikke nogen tvivl. Dansk Folkeparti er tilhængere af den måde, som arbejdsretsloven i dag er indrettet på, med de betingelser og de vilkår, som gælder for arbejdsgivere og arbejdstagere. Det har vi ikke haft nogen som helst intentioner om at så tvivl om.

Men det er klart, at det, når der konfliktes, netop ligger i § 9, som jeg tidligere gjorde mig den ulejlighed at henvise til, at der skal foretages en vurdering ved Arbejdsretten af lovligheden af konflikten. Og når nu vi skal stå sammen, håber jeg så på, at hr. Thomas Adelskov også vil gøre sig den ulejlighed at erklære sig enig med mig i, at det må vi også værne om.

Kl. 14:46

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Lone Dybkjær for en kort bemærkning.

Kl. 14:46

Lone Dybkjær (RV):

Det er jo fristende at fortsætte den her diskussion, men det vil jeg undlade. Der er andre, der nok er bedre til det end mig.

Det, jeg var lidt ked af, var ikke så meget hr. Morten Messerschmidts konklusion, for den var jo åbenbar fra starten af, men jeg var ærlig talt lidt ked af, at hr. Morten Messerschmidt ligesom undlod at gå de her meget konkrete paragraffer, som Domstolen relaterer sig til, igennem, og at han også bare sådan negligerede f.eks. udstationeringsdirektivet, som om det var fuldstændig uden betydning, selv om der trods alt henvises til det i både den ene og den anden dom. Det gælder godt nok ikke Vikingdommen, men i de andre to domme er der dog henvist til udstatio-

neringsdirektivet. Er det efter hr. Morten Messerschmidts opfattelse fuldstændig ligegyldigt?

Kl. 14:47

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 14:47

Morten Messerschmidt (DF):

Nej, det er klart, at dommene tager deres udgangspunkt i udstationeringsdirektivet, særlig det problem set med EU's øjne, at vi i Danmark har en aftalebaseret overenskomstmodel og ikke en lovgivningsbaseret minimumsløn. Det er der, problemerne opstår.

Man kan sagtens ændre udstationeringsdirektivet. Det ville sådan set være fint, hvis man f.eks. sidestillede overenskomstmæssigt aftalt løn med lønbaseret løn. Det ville bare ikke helt ændre det problem, som EF-Domstolens afgørelse rejser i anden omgang, nemlig det forhold, at man nu går ind og tolker proportionalitetsprincippet og de øvrige principper inden for indre marked ind i konfliktretten. Det er altså det forhold, at hvis konfliktretten direkte eller indirekte, potentielt eller aktuelt er en hindring for arbejdstagernes, vareernes eller serviceydelseernes fri bevægelighed, så vil den alligevel stride imod traktaten fuldstændig uafhængigt af, hvad udstationeringsdirektivet siger. Det var derfor, jeg forsøgte at adressere særlig den sidste del, nemlig problemet vedrørende traktaterne og forståelsen af indre marked siden 1974.

Kl. 14:48

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Lone Dybkjær for en kort bemærkning.

Kl. 14:48

Lone Dybkjær (RV):

Tak for den uddybning. Jeg er da glad for, at hr. Morten Messerschmidt lige nu i modsætning til tidligere, synes jeg, fra sin egen plads henede tillægger udstationeringsdirektivet betydning. Det betyder altså også, at man godt kan komme et skridt ad vejen ved at ændre udstationeringsdirektivet. Det må jeg forstå at hr. Morten Messerschmidts sådan set godt vil medgive. Der er jo også henvist til det i domskonklusionerne.

Så er det jo klart, at proportionalitetsprincippet altid vil være der, men der kan vi i virkeligheden måske godt tillade os at sige, at Lissabontraktaten i den sammenhæng ikke trækker i den forkerte retning, når det gælder om at beskytte arbejdstager. Nu kan hr. Morten Messerschmidt jo henvise til 25 forskellige paragraffer, men man kan vel godt sige, at ånden i Lissabontraktaten ikke er for mindre miljø eller for mindre arbejds-

tagerbeskyttelse og alt muligt andet – jævnfør også det franske nej til forfatningstraktaten og den diskussion, der efterfølgende har været om de her spørgsmål.

Kl. 14:49

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 14:49

Morten Messerschmidt (DF):

Ånd er jo godt, men ånd binder desværre ikke lige så meget som ord. Og det, der fremgår klart af charterets artikel 28, som altså med Lissabontraktaten bliver juridisk bindende, er, at nok kan man udøve sin konfliktret, men det skal ske i overensstemmelse med national ret og EU-retten. Det er det sidste, der er det afgørende, for det har jo altid skullet være i overensstemmelse med national ret. Det er der jo ikke noget nyt i. Det nye er, at det nu skal være i overensstemmelse med EU-retten, herunder altså den måde, som EF-Domstolen tolker indre markeds bestemmelser på. Og det er altså alt, hvad der direkte, indirekte, aktuelt og potentielt er en hindring for de fire bevægelsesfriheder, som er i strid med traktaten.

Jeg synes, det er en stor skam, at det nu bliver slået fuldstændig fast med Lissabontraktaten, at man skal foretage den vurdering, hver eneste gang der skal finde en konflikt sted på det danske arbejdsmarked eller på et arbejdsmarked i EU generelt.

Kl. 14:50

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken. Den næste er fru Anne Grete Holmsgaard.

Kl. 14:50

(Ordfører)

Anne Grete Holmsgaard (SF):

I SF betragter vi de tre domme, der er afsagt, Vikingdommen, Lavaldommen og Rüffertdommen, som særdeles alvorlige, og vi mener ikke, der er nogen tvivl om, at de sætter den danske model – eller det, man også kunne kalde den skandinaviske model – under pres. Det betragter vi som alvorligt, og vi mener derfor, det er vigtigt, at vi får en klar strategi for, hvordan vi skal modgå det her. Alle tre domme anerkender godt nok retten til kollektive kampskridt, men de laver nogle begrænsninger i den, og de begrænsninger – må man sige – havde vi ikke forudset. Generaladvokaternes udtalelser forud for dommene var anderledes end det, dommene rent faktisk er faldet ud som, og man må sige, at

den danske intervention i dommene jo sådan set også har givet Danmark et nederlag, fordi der er der argumenteret med, at EU hverken direkte eller indirekte har adgang til at regulere strejkeretten, og hvis EU alligevel har det, står strejkeretten på en sådan måde, at den kan anfægtes både af den fri bevægelighed – det gælder, hvad enten det er tjenesteydelser eller andet – af forbudet mod diskrimination og af udstationeringsdirektivet. Dermed har Danmarks synspunkt, som man har fremlagt for domstolene, altså også lidt et nederlag.

Vi er indstillet på at afvente resultatet fra den arbejdsgruppe, der er nedsat, inden vi laver den endelige strategi, men jeg vil godt sige, og det fremgår i øvrigt også af det forslag til vedtagelse, vi har været med til at fremsætte, at vi forfølger både et EU-spor og et dansk spor. Jeg er derfor noget overrasket over, at beskæftigelsesministeren heroppefra sagde, og jeg citerer beskæftigelsesministeren, som jeg gerne vil have svarer på det bagefter – jeg venter lige, til hr. Bøgsted er færdig med at tale med ham.

Beskæftigelsesministeren sagde heroppefra: Jeg forventer dermed, at vi vil kunne håndtere dommene i en dansk kontekst.

Det tror jeg er et blållys. Jeg vil også sige, at jeg i øvrigt selv deltog i noget af det seminar, der var om dommene i går, og der var det også helt klart, at LO ikke længere betragter det som en mulighed, at man kan sikre konfliktretten fuldt ud, kun ved at foretage ændringer eller justeringer i danske regler eller i dansk praksis. Det vil nok kunne løse noget af problemet, men en langsigtet strategi indebærer også, at der skal ske noget på EU-plan.

For os er det derfor vigtigt, at begge dele er nævnt i det forslag til vedtagelse, der er fremsat.

Så til de forskellige forslag, man kan forestille sig. Enhedslisten har jo agiteret voldsomt for – og det gør Dansk Folkeparti også med en særlig dobbelthed – at man skal knytte det her op på Lissabontraktaten. Jeg vil sige igen, som jeg har sagt tidligere, at jeg mener, at det på nuværende tidspunkt er en dybt problematisk strategi.

Det er en strategi, vi kunne have forfulgt, hvis de her domme var faldet for et år siden, for så havde vi haft mulighed for at få udarbejdet protokoller til Lissabontraktaten og arbejdet for at få fuld tilslutning til dem. Nu er vi midt i et forløb, og ni lande har allerede ratificeret. Dermed risikerer vi, hvis vi kører ud af det her spor som hovedspor, at få en situation, hvor vi får et ne-

derlag på det, altså at vi ikke bare ikke får noget igennem, men sådan set får det, der er værre, nemlig et nederlag. Det betragter jeg som ganske problematisk, men jeg vil også tillade mig at mene, at Dansk Folkeparti har en helt anden dagsorden med det her.

Så er der spørgsmålet, om det så betyder, at man intet skal gøre på EU-plan. Nej, jeg mener, det er helt klart, at der skal ske noget på EU-plan. Den måde, udstationeringsdirektivet fortolkes på i dommene, mener jeg har ændret det, der var hensigten med det direktiv, ganske markant. Det fremgår jo af det, der hedder de indledende betragtninger, eller man kan kalde det præamblen til udstationeringsdirektivet, at det godt nok skal fastsætte en kerne af ufravigelige regler for minimumsbeskyttelse for de arbejdstagere, der er udstationeret. Men det hedder også, at de ufravigelige regler om minimumsbeskyttelse, der gælder i værtslandet, altså i det her tilfælde henholdsvis Tyskland og Sverige, ikke må være til hinder for, at der anvendes arbejds- og ansættelsesvilkår, som er mere favorable. Det er altså tænkt som minimumsbeskyttelse, og nu er vi røget ud i den situation, at det sådan set er blevet et absolut, og at man ikke må gå videre.

Det hedder også i præamblen eller de indledende betragtninger til udstationeringsdirektivet, at dette direktiv ikke berører retstilstanden i medlemsstaterne, for så vidt angår retten til kollektive kampskridt. Problemet er, at dette ikke er omsat i de egentlige artikler, og derfor bliver det en nødvendig del af en strategi at arbejde for det.

Men der kan også være andre og måske supplerende muligheder, nemlig en præcisering af det, der hedder proportionalitetsbegrebet, og en sikring af, at konfliktretten slås fast som en, der udgør et tvingende alment hensyn.

Desuden vil jeg godt sige: Det her kræver mobilisering, det kræver mere, end at vi arbejder herinde. Lad os ikke få os ind i den blindgyde. Det kræver også, at fagbevægelserne i de berørte lande og andre lande går i aktion, og jeg mener, at de skal benytte sig af den mulighed, der er i Lissabontraktaten, for at samle 1 million underskrifter og kræve af Kommissionen, at den tager det her op, og det vil vi tage initiativ til. Det er et af de skridt, der skal tages for at sikre, at vi får et Europa, hvor det ikke er acceptabelt med social dumping, hvilket det naturligvis ikke må være og aldrig må blive.

Kl. 14:56

Første næstformand (Svend Auken):

Vi har tre, der har bedt om korte bemærkninger til ordføreren. Den første er fru Line Barfod.

Kl. 14:56

Line Barfod (EL):

Jeg må indrømme, at jeg er forvirret på et højere plan, hvis SF siger, at vi ikke skal gøre noget som helst lige nu, hvor vi har muligheden for det, men at vi, når først vi har forpasset muligheden for at lave noget, skal gå i gang med at samle 1 million underskrifter. Det undrer mig altså.

Det undrer mig også, at fru Anne Grete Holmsgaard kommer med det her om, at der ikke skal gøres noget i forhold til Lissabontraktaten, når fru Anne Grete Holmsgaards kollega, hr. Karsten Hønge, der sidder her i Folketinget for SF, og som er tidligere formand for en fagforening, har skrevet under på den underskriftsindsamling fra en række tillidsfolk, som også LO Storbyerne er med på, hvor de faglige kræver, at statsministeren får en erklæring fra EU i forbindelse med godkendelsen af Lissabontraktaten, der sikrer, at EU ikke blander sig i konfliktretten i Danmark, og kræver, at godkendelsen af Lissabontraktaten skal være betinget af, at vi får en sådan garanti fra EU.

Så det er altså fagbevægelsen i Danmark, og det er nøjagtig det samme, som fagbevægelsen i Europa, den europæiske fagbevægelse, kræver. Fru Anne Grete Holmsgaards partifælle, fru Margrete Auken, der sidder i Europa-Parlamentet, har også været ude at udtale, at hun støtter det krav om, at der kommer en tillægserklæring til Lissabontraktaten.

Så hvad mener SF: Er det fru Anne Grete Holmsgaard eller hr. Karsten Hønge og fru Margrete Auken, der tegner SF's linje?

Kl. 14:58

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 14:58

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil godt starte med at sige, at så vidt jeg ved, har den europæiske fagbevægelse ikke lagt sig fast på, hvad det er, den vil have. Og det fremgik i øvrigt også af det seminar, som fru Line Barfod deltog i i går, så der er ingen grund til at stille sig uskyldig an her i Folketingssalen.

Det andet, jeg vil sige, er, at jeg sådan set synes, det er ret utroligt, at fru Line Barfod kan sige, at SF mener, at man absolut intet skal gøre. Det er da simpelt hen det værste vrøvl, jeg har

hørt. Jeg har faktisk gjort temmelig meget ud af heroppefra at sige og forklare, hvorfor jeg mener, det er en farlig kurs, hvis det er sådan, at man knytter det op på en protokol til Lissabontraktaten midt i et ratificeringsforløb, og at pege på en række andre løsningsforslag.

Jeg er sådan set gået langt videre med at pege på konkrete mulige strategier, end fru Line Barfod på noget tidspunkt har gjort heroppefra, hvor hun er slået ind på en kurs, der hedder, at vi knytter det her sammen med Lissabontraktaten, hvilket for fru Line Barfod lidt er en gratis omgang, fordi fru Line Barfod gerne vil have, at Lissabontraktaten går ad pommern til, og der derfor ikke er noget som helst på spil for hende – bortset fra den måde, man har lavet sit forslag til vedtagelse på, hvor man jo altså faktisk knytter det sådan sammen, at man skal have den her erklæring, inden man vil godkende Lissabontraktaten. Det kunne jo pege på, at man så ville sige ja fra Enhedslistens side, hvad man selvfølgelig ikke vil.

Kl. 14:59

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Line Barfod for en kort bemærkning.

Kl. 14:59

Line Barfod (EL):

Jeg forstår ikke SF, som siger, at man ønsker at sikre konfliktretten i både Danmark og andre EU-lande, og som jeg går ud fra også i forhold til Ruffertdommen ønsker at sikre, at vi ikke skal ophæve den ILO-konvention, der sikrer, at vi må kræve ordentlige løn- og arbejdsforhold. Jeg går ud fra – og det er et spørgsmål – at SF også ønsker, at vi skal kunne bibeholde den ILO-konvention, og at vi skal kunne kræve ordentlige løn- og arbejdsforhold.

Hvis vi skal sikre det, skal vi ifølge udenrigsministeren have en regeringskonference med en juridisk bindende erklæring i tillæg til en traktat. Det er lige nu, der er en traktat undervejs i EU-systemet. Hvis man skal have en traktat på et senere tidspunkt, en regeringskonference på et senere tidspunkt, kan vi være mange år ude i fremtiden. Der kan nå at ske meget social dumping inden da.

Hvad er det, der gør, at SF ikke vil handle nu? Hvorfor støtter SF regeringen i, at vi skal haste Lissabontraktaten igennem i stedet for at vente til november, ligesom man gør i Sverige?

Kl. 15:00

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 15:00

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Lad mig stille et spørgsmål til fru Line Barfod. Fru Line Barfod sagde heroppefra, at det at ændre udstationeringsdirektivet betragtede hun som meget op ad bakke og som meget svært. Det er jo et direktiv, der vedtages med kvalificeret flertal. Fru Line Barfod mener imidlertid, at det er muligt at få en protokol igennem, som kræver enstemmighed, midt i et ratifikationsforløb, hvor ni lande allerede har ratificeret. Så hvad tror fru Line Barfod – sådan ud fra almindelig sammentælling – det er mest sandsynligt at man kommer hurtigst til et succesrigt resultat med?

Kl. 15:01

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Line Barfod er afskåret fra at tage ordet, da hun kun har to korte bemærkninger. Det er ikke det samme, som at ordføreren har forbrudt sig mod reglerne, men sådan fungerer vores system. Det er bare af hensyn til seerne.

Den næste, der har bedt om korte bemærkninger, er hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 15:01

Morten Messerschmidt (DF):

Tak, hr. formand. Jeg lyttede jo til, hvad fru Anne Grete Holmsgaard sagde, og jeg har også læst det her forslag til vedtagelse, som fru Anne Grete Holmsgaard har været medforlagsstiller på.

Jeg undrer mig en lille smule over, at hele den diskussion, som vi havde her i Folketinget den 8. april, hvor fru Anne Grete Holmsgaard gjorde sig til talskvinde for, at vi skulle have en topmødeerklæring, overhovedet ikke er blevet medtaget i det her forslag til vedtagelse.

Da vi den 8. april diskuterede, hvad vi skulle gøre, foreslog jeg, at vi skulle have en protokol, men det ville fru Anne Grete Holmsgaard ikke gå med til, hun ville have en topmødeerklæring. Nu har jeg så i dag sagt, at jeg godt kan se, at der ikke er flertal for en protokol, og derfor er jeg kommet med et forslag til vedtagelse, hvori det bliver sagt, at vi må have en topmødeerklæring, og så kommer fru Anne Grete Holmsgaard med et forslag, som overhovedet ikke indeholder ordet topmødeerklæring. Er det ikke en lille smule mærkeligt?

Kl. 15:02

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 15:02

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil sige, at der i vores strategi også indgår en topmødeerklæring, men det her er jo et forslag til vedtagelse, der er fremsat af flere, hvoraf der i hvert fald er nogle, der endnu ikke helt er nået til at se det som en mulighed, men vi har ikke udelukket, at vi kan få dem til at se det som en mulighed.

Jeg mener, at en topmødeerklæring kan være en vigtig brik for at gøre det fuldstændig klart over for resten af Europa, at vi ikke vil acceptere social dumpning, at vi ikke vil acceptere, at konfliktretten bliver indskrænket. Derfor opererer vi selvfølgelig også med den mulighed, som vi også gjorde det i den debat, vi havde den 8. april.

Kl. 15:03

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Morten Messerschmidt for en kort bemærkning.

Kl. 15:03

Morten Messerschmidt (DF):

Nu vil en topmødeerklæring ikke have nogen som helst videre betydning, for EF-Domstolen vil ikke være bundet af den alligevel og kan bare juble derudad i sin egen bane.

Men jeg synes dog, at det er besynderligt, at fru Anne Grete Holmsgaard, når hun den 8. april gav nogle af os et lille håb om, at hun ville støtte dette næstbedste skridt, kan man sige, i dag i sin iver efter at være sammen med alle de andre jubeleuropæiske partier end ikke formår at gennemtrumfe det synspunkt, som hun havde den 8. april, og jeg vil sige, at det er en meget, meget skuffende udmelding fra SF.

Kunne SF ikke bare for en enkelt gangs skyld få vendt skoene væk fra de bonede gulve og tilbage til virkeligheden og se på, hvad problemerne her reelt er, og indse, at det ikke altid handler om bare at være med i selskabet af jupartier, men at det også nogle gange handler om at finde venner dér, hvor man rent faktisk kan få resultater?

Kl. 15:04

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 15:04

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Nu må jeg sige, at hr. Morten Messerschmidt vist løber rundt på flere bonede gulve, end jeg og de andre SF'ere gør. Det er vist sådan set hr. Morten Messerschmidt, der klynger sig til regeringen og har meget travlt med at blive dér, og jeg kunne jo så fristes til at sige: Hvor er hr. Mor-

ten Messerschmidts og Dansk Folkepartis evne til at gøre noget ved det her i forhold til regeringen? Hvor er den henne?

Kl. 15:04

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 15:04

Per Clausen (EL):

Jeg skal ikke fordybe mig i, om det er fru Anne Grete Holmsgaard eller hr. Morten Messerschmidt, der har det bedst på de bonede gulve, men i stedet vende tilbage til sagen.

Sagen er jo, at det, der er sket ved den afgørelse, som Domstolen har truffet her, er, at man grundlæggende har ændret ved forudsætningen for Lissabontraktaten, nemlig fra en opfattelse af, at det *ikke* var EF-Domstolen, der traf afgørelse om konflikter, til, at det *er* EF-Domstolen.

Derfor er fru Anne Grete Holmsgaard også enig i – sådan har jeg forstået det – at hvis bare det var kommet lidt tidligere, havde det været en god idé at tage det op i forbindelse med Lissabontraktaten. Men det er også, fordi fru Anne Grete Holmsgaard må indrømme, at der er én fordel for Danmark i forhold til Lissabontraktaten, som ikke eksisterer, når vi snakker direktiv, og det er, at der faktisk skal være enighed, før end Lissabontraktaten kommer igennem. Og så kan fru Anne Grete Holmsgaard godt sige, at vi tager Lissabontraktaten som gidsel, men hvad er grunden til, at man ikke kan kræve, at der tages højde for, at hele grundlaget for Lissabontraktaten på det her område er skredet, inden man ratificerer den? Det er vel ikke at tage Lissabontraktaten som gidsel?

Kl. 15:05

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 15:05

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg mener for det første ikke, at det er rigtigt, at hele grundlaget for Lissabontraktaten er skredet. Det, der står i den traktat, er stort set det samme som det, der stod i den forudgående til den, vi har i øjeblikket, på det her område. Det, der er sket, er, at Domstolen har truffet nogle absolut elendige afgørelser, og det må man selvfølgelig reagere politisk på, og det er det, vi står og diskuterer nu, nemlig hvad der er en klog strategi.

Jeg har så også flere gange sagt, og jeg vil gerne gentage det, at en mulig strategi med at få en

protokol til en traktat havde været en langt mere gangbar vej, hvis de her domme var faldet for et år siden – det tror jeg faktisk hr. Per Clausen er enig med mig i – og at det er så svært, at vi risikerer et nederlag, hvis vi kører ad det spor på nuværende tidspunkt. Jeg kan godt forstå, at man gerne vil køre ad det spor, for jeg er også vred over det, der er foregået. Men man bliver altså også nødt til at sige, at det vigtigste er, at vi får en sejr, og at vi undgår at køre ud ad nogle spor, hvor vi risikerer at få et nederlag.

Hvis man nu forestiller sig, hvordan de lande, der har ratificeret, vil reagere på det her – og det er altså ni lande – og hvad de så vil sige, så er det formentlig: Gå ad pommern til! Det er ikke nogen særlig god situation i en sag, som er så vigtig. Men jeg siger igen, som jeg har sagt før, at vi også opererer med muligheden for at få det op på et topmøde for at sende det meget klare signal, at det er uacceptabelt at lave den her indskrænkning i konfliktretten, for vi vil ikke acceptere social dumping.

Kl. 15:07

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 15:07

Per Clausen (EL):

Jeg kan forstå, at grunden til, at fru Anne Grete Holmsgaard ikke vil bruge den helt unikke situation, at der skal være enighed om Lissabontraktaten, til at opnå et resultat, er en forventning om, at der så vil være venlighed over for Danmark efterfølgende.

Det, der så bliver fuldstændig ubegribeligt, er, hvorfor et SF-synspunkt om, at man ønsker, at der skal være en erklæring om de konsekvenser, som EF-Domstolen medførte i forhold til konfliktretten i Danmark, inden man ratificerede Lissabontraktaten – som i hvert fald nogle medlemmer af SF har skrevet under på – og det, som fru Margrete Auken har sagt, nemlig at der skal være en særlig klausul som tilføjelse til Lissabontraktaten, nu i det forslag til vedtagelse, som SF i dag stemmer for, er blevet til »samt behovet for eventuelle initiativer over for EU«.

Det, der sker i dag, er jo, at fru Anne Grete Holmsgaard og SF stemmer for regeringens politik, i håbet om at den engang bliver lidt fornuftigere.

Kl. 15:08

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:08

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Nu er det jo svært for de folk, der ikke er til stede her, at svare, så jeg vil sige om fru Margrete Auken, at det, hun i bund og grund har sagt, er, at hun støtter det, som den europæiske fagbevægelse går efter.

Men jeg vil godt spørge igen: Tror Enhedslisten selv på, at der er en rimelig chance for succes med en strategi, hvor man vil have en protokol ind midt i et forløb? Hvis Enhedslisten gør det, er det jo, fordi Enhedslisten gerne vil stemme nej, og hvis de får muligheden – det får de jo i Folketingssalen – så vil stemme nej til Lissabontraktaten.

Dermed knytter det her sig så stærkt til Lissabontraktaten, at man i virkeligheden risikerer at komme ud i noget, der er en dårlig strategi for sikringen af konfliktretten og for sikringen mod social dumping.

Kl. 15:09

Første næstformand (Svend Auken):

Så siger vi tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er fru Helle Sjelle.

Kl. 15:09

(Ordfører)

Helle Sjelle (KF):

Emnet for dagens forespørgselsdebat hænger endnu en gang sammen med EF-Domstolen, og i hvilken grad Danmark er parat til at acceptere den domstols fortolkning af de fælles regler i EU. Det har jo bestemt været genstand for debat før, men denne gang er fokus rettet mod Domstolens påståede indblanding i den danske konfliktret.

Som udgangspunkt vil jeg egentlig gerne minde om, at Domstolen jo i høj grad har været med til at fastslå og forbedre borgernes rettigheder, ikke mindst i forhold til f.eks. ligestilling. På bl.a. dette område, men også andre områder, er der afsagt domme, som vi har været tilfredse med. Udenrigsministeren har også slået fast, at dommene i Laval-, Viking Line- og Rüffertsagerne ikke umiddelbart påvirker den danske arbejdsmarkedsmodel. Det er en analyse, som vi også har hørt fra arbejdsmarkedets parter, og det er ganske betryggende.

Det er også betryggende, at udenrigsministeren og regeringen naturligvis er parate til at forsvare konfliktretten og den danske arbejdsmarkedsmodel, hvis det skulle vise sig at blive nødvendigt i fremtiden. Men umiddelbart ser det altså ikke ud til, at modellen bliver anfægtet af

de omdiskuterede domstolsafgørelser. Heller ikke Sverige eller Tyskland har indtil videre foretaget sig noget i forhold til EU-systemet, selv om det er dem, der p.t. er mest berørt.

Vi Konservative er enige med spørgerne i, at vi naturligvis i Danmark skal holde et vågent øje med udviklingen i domstolsafgørelserne på det her område. Siden opbygningen af EF's indre marked for alvor tog fart i slutningen af 1980'erne, har der jo med mellemrum været rejst en helt overordnet debat om, om strejkeretten til dels kunne være uforenelig med det indre marked. Men det må også siges, at der ikke har været gjort noget forsøg på at anfægte den ret gennem EU-regler. Det siger sig selv, at et sådant forsøg selvfølgelig ikke vil have nogen gang på jord.

Derfor er jeg også nødt til at sige, at vi Konservative lidt ser denne debat, som om spørgerne har set spøgelse. Der er på nuværende tidspunkt ikke noget at komme efter, og skulle der være det på et tidspunkt, har vi jo også hørt regeringen sige her i dag, at så er den parat til at skride ind.

Kl. 15:11

Første næstformand (Svend Auken):

Vi beder lige ordføreren om at blive stående. Det er først fru Line Barfod.

Kl. 15:12

Line Barfod (EL):

Det er muligt, at ordføreren mener, det er at se spøgelse, men nu er det jo altså ikke os, der har afsagt de domme, det er EF-Domstolen. Det er regeringen, der på adskillige spørgsmål har svaret, at man ikke kan sige noget præcist om konsekvenserne i Danmark af dommene. Man kan ikke engang svare os på endnu, om vi er nødt til at opsigte den ILO-konvention, der hidtil har betydet, at vi har kunnet kræve ordentlige løn- og arbejdsvilkår ved offentlige arbejder. Det er dog rimelig afgørende at vide, om vi i Danmark skal konkurrere på lige vilkår, eller, som EF-Domstolen siger, om formålet med det her er, at man skal kunne konkurrere med social dumping, med dårligere løn- og arbejdsvilkår.

Mener fru Helle Sjelle virkelig, at hun har alle de svar, som vi ikke kan få fra regeringen, på, hvad konsekvenserne er af de her domme?

Kl. 15:12

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 15:12

Helle Sjelle (KF):

Jeg mener bestemt ikke, at jeg har alle svarene på de emner, der er rejst her, men jeg har bare

lyttet til og noteret mig, hvad udenrigsministeren jo også har fremført her i dag, nemlig at det netop ikke er tilfældet, at den danske arbejdsmarkedsmodel er under pres. Men derudover synes jeg selvfølgelig også, at det er væsentligt at notere sig, at regeringen nu har sat et udredningsarbejde i gang, hvor man vil se nærmere på, om der eventuelt skulle være noget, der gør, at man er nødt til at justere de danske regler. Endelig synes jeg, det er væsentligt, hvis det i fremtiden skulle vise sig, at der bliver problemer i forhold til f.eks. konfliktretten, at så har den danske regering også tilkendegivet, at man er parat til at tage det op i EU-systemet.

Kl. 15:13

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Line Barfod for en kort bemærkning.

Kl. 15:13

Line Barfod (EL):

Der er temmelig mange, bl.a. LO, der har den vurdering, at det er nødvendigt at tage sagen op i EU-systemet, hvis man skal have en langsigtet løsning, der sikrer konfliktretten, og sikrer, at vi har ret til at have ordentlige løn – og arbejdsvilkår i Danmark.

Men jeg kan bare ikke forstå – må jeg sige til fru Helle Sjelle – hvad det er, der haster så meget, at vi ikke kan vente på dette udredningsarbejde. Hvis fru Helle Sjelle er fuldstændig overbevist om, at udredningsarbejdet vil give hende ret i, at der ikke er nogen problemer, hvorfor så ikke afvente det udredningsarbejde, før man godkender Lissabontraktaten? Hvorfor ikke vente til efter udredningsarbejdet med at godkende den? Hvad er det, der haster så meget, at vi skal have stemt Lissabontraktaten igennem på torsdag? Hvorfor vil man ikke være sikker på, at konfliktretten er sikret? Og hvorfor vil man ikke være sikker på, at vi kan kræve ordentlige løn – og arbejdsvilkår, og at vi kan kræve, at konkurrence er på lige vilkår, og at vi ikke får social dumping?

Kl. 15:14

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:14

Helle Sjelle (KF):

Jeg synes, det er væsentligt at slå fast, at Lissabontraktaten og de domme, der er faldet, ikke umiddelbart har noget med hinanden at gøre. Det handler bl.a. om, at de domme, der er faldet, er faldet på et eksisterende traktatgrundlag. Det

er derfor, vi ikke ser nogen umiddelbar sammenhæng med Lissabontraktaten.

Kl. 15:15

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 15:15

Per Clausen (EL):

Jeg vil spørge fru Helle Sjelle, om det ikke er rigtigt forstået, at den danske regering i forhold til de her domme klart og utvetydigt skrev, at det var regeringens opfattelse, at EF-Domstolen ikke havde nogen adgang til at blande sig i, om der var konfliktret eller ej, og at den danske regering heller ikke lagde skjul på, at det var et meget vigtigt spørgsmål for regeringen. Er fru Helle Sjelle så ikke enig i, at når det går præcis modsat, så betyder det, at for det, der vedrører de faglige konflikters område, har de her domme betydet, at det, der var grundlaget for den eksisterende situation i forhold til det, der er grundlag for Lissabontraktaten, afgørende har forandret sig, og at der derfor er al mulig grund til at tage det op i EU?

Kl. 15:15

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:15

Helle Sjelle (KF):

Jeg synes, at det, der er væsentligt at slå fast, er, at regeringen siger, at den danske model umiddelbart ikke er under pres. Hvis det skulle vise sig, at den senere kommer det, er man parat til at tage det op i EU-systemet. Nu har man i øvrigt tænkt sig at se videre på sagen i et udvalg. Så synes jeg faktisk ikke, at man umiddelbart kan gøre mere i forhold til de ting, som vi drøfter her i dag. Der er ikke nogen tvivl om, at skulle konfliktretten komme under pres, så er det noget, som regeringen gerne vil kæmpe for.

Kl. 15:16

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 15:16

Per Clausen (EL):

Jeg vil spørge fru Helle Sjelle, om jeg skal forstå det på den måde, at baggrunden for, at Det Konservative Folkeparti er med til at fremsætte det forslag til vedtagelse i dag, er, at man ikke mener, at den danske arbejdsmarkedsmodel er under pres. For hvis den havde været det, ville man have foreslået langt mere håndfaste ting.

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 15:16

Kl. 15:18

Helle Sjelle (KF):

Jeg gentager gerne mig selv. Hvis man lytter til det, som udenrigsministeren og regeringen har sagt her i dag, fremgår det, at arbejdsmarkedsmodellen ikke umiddelbart er under pres. Kommer den det, er man parat til at gøre noget for det i EU-systemet. Derfor støtter vi også det forslag til vedtagelse, som ligger her i dag.

Kl. 15:16

Kl. 15:16

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Morten Messerschmidt for en kort bemærkning.

Kl. 15:17

Morten Messerschmidt (DF):

Det var interessant at høre fru Helle Sjelle forklare, at da Lissabontraktaten ikke ændrer på det regelgrundlag, som altså har været udgangspunktet for de domme, vi taler om her i dag, er der ingen grund til at anfægte ratifikationen af Lissabontraktaten. For jeg tror, at der er mange, der må se det modsat: at netop fordi Lissabontraktaten ikke anfægter eller ændrer det grundlag, som har været udgangspunktet for de her domme, er der rent faktisk stor grund til at diskutere Lissabontraktaten.

Det, som fru Helle Sjelle sådan set siger, forstår jeg, er, at muligheden for at afsige domme, der indskrænker konfliktretten, og som anfægter den nordiske aftalemodel, vil være fuldstændig uforandret, når Lissabontraktaten træder i kraft. Er det det, fru Helle Sjelle siger?

Kl. 15:17

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 15:17

Helle Sjelle (KF):

Nu er jeg aldrig særlig tryk ved, at hr. Morten Messerschmidt prøver på at genfortælle, hvad jeg siger, men jeg skal prøve at gøre det ganske klart. Jeg vil gerne slå fast, at for mig at se er de her domme faldet under et andet traktatgrundlag, og det er derfor, at vi ikke mener, at de domme umiddelbart har noget at gøre med Lissabontraktaten.

Kl. 15:18

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Morten Messerschmidt for en kort bemærkning.

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg går ud fra, at vi enige om, at disse domme er faldet med henvisning til bestemmelser om det indre marked, altså under søjle 1. Hvis fru Helle Sjelle mener, at det regelgrundlag under det indre marked i Nicetraktaten er et andet traktatgrundlag end det, der vil træde i kraft, når man på et eller andet ulyksaligt tidspunkt finder frem til at lade Lissabontraktaten træde i kraft, kunne jeg godt tænke mig at bede hende om at pege på, hvor forskellen er.

Hvad er det præcis for nogen dele af det indre marked, som med Lissabontraktaten bliver ændret i forhold til Nicetraktaten? Jeg tror ikke, det er den store åbenbaring, at svaret selvfølgelig er, at det er meget, meget begrænset. Det er ikke de dele, der ændres med Lissabontraktaten, og derfor er det jo dybt besynderligt, at fru Helle Sjelle kan argumentere for, at man ikke kan diskutere Lissabontraktaten, for problemerne videreføres med Lissabontraktaten.

Kl. 15:19

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:19

Helle Sjelle (KF):

Jeg prøver en gang til at sige, at efter min opfattelse er de domme, der er faldet, faldet på det eksisterende traktatgrundlag, og det er derfor, de ikke har noget umiddelbart at gøre med den Lissabontraktat, som vi vedtager på torsdag.

Jeg ved jo godt, at hr. Morten Messerschmidt er ude i et helt andet ærinde. Hr. Morten Messerschmidt bryder sig ikke om EU og synes, at alt, hvad der har med EU at gøre, er forfærdeligt, og det er også derfor, at man ikke støtter Lissabontraktaten. Det er jo det, det egentlig handler om; nu handler det bare om at forpurre den her ratificering af traktaten på alle mulige måder.

Kl. 15:19

Første næstformand (Svend Auken):

Så siger vi tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er fru Lone Dybkjær.

Kl. 15:19

(Ordfører)

Lone Dybkjær (RV):

De tre domme har jo sat sindene i bevægelse, og det er vel naturligt nok, også af den grund at regeringen jo udtrykte stor bekymring, da de domme kom. Det betyder jo så, at der er rig anledning for modstandere af EU-samarbejdet til

at tage fat i dommene. Det betyder ikke, at jeg mener, at de er uproblematisk, men den måde, som det har kørt på, har også gjort, at det er blevet muligt for modstanderne at tage så meget fat i dommene, som de nu har kunnet. Det er jo helt klart, som også fru Helle Sjelle sagde, at Enhedslisten og Dansk Folkeparti selvfølgelig ønsker at kaste så meget grus i maskineriet, som man overhovedet kan, og nu bruger man altså Lissabontraktaten som gidsel.

Jeg vil sige, at skal man endelig bebrejde regeringen noget, så synes jeg godt, at man kan bebrejde regeringen – det kan jeg også gøre i mange andre anledninger, men i den her sammenhæng ikke så ofte som i andre sammenhænge – at det arbejde kom så sørens sent i gang. Det havde været rart, hvis det arbejde var blevet sat i gang, lige så snart de der domme var kommet, for så havde vi vel vundet en måned eller to, og så havde vi måske været fri for at stå her på talerstolen uden at have noget ordentlig dokumentation, andet end hvad vi har haft hele tiden. Altså, vi har haft de domme hele tiden, og der har været forskellige fortolkninger af dem, men vi har jo ikke haft arbejdsgruppens resultat. Det synes jeg sådan set er surt, for i virkeligheden føler jeg, at vi spilder ret meget tid ved at trampe rundt, fordi vi ikke får noget nyt input om, hvad hele den her sag handler om. Men sådan er det politiske liv selvfølgelig også indimellem.

I Det Radikale Venstre er vi ikke tilhængere af, at man tager Lissabontraktaten som gidsel på nogen måde. Vi har altså et overordnet formål med at få det her traktatarbejde afsluttet og ønsker ikke som Enhedslisten og Dansk Folkeparti at tage Lissabontraktaten som gidsel.

Det har jo så – og her kan jeg jo bruge formandens ord af hensyn til seerne, hvis der skulle være nogen – været diskuteret meget, hvorfor man ikke gør ligesom Sverige. Men i Sverige er de jo ikke færdige med deres arbejde, når de siger ja til Lissabontraktaten. De er ikke færdige med det udvalgsarbejde, de har i gang, når de siger ja til Lissabontraktaten. Den eneste grund til, at Sverige ikke ratificerer før i november, er, at de er længere om deres arbejde, end vi er. De har selvfølgelig heller ikke så mange erfaringer med traktatarbejde, som man har i Danmark. De har ikke så mange erfaringer med behandlingen af de europæiske spørgsmål, så de er ganske enkelt længere om det. De har været medlem i kortere tid, end vi har, og formentlig derfor kører tingene langsommere. Men det har altså ikke noget

med udvalgsarbejdet på det her område at gøre. Det synes jeg bare er vigtigt at slå fast, så vi ikke bliver ved med at have den myte kørende: Hvorfor venter vi ikke ligesom Sverige? De to ting har slet ikke noget med hinanden at gøre. Så kan man måske i hvert fald lade være med at blive ved med at tale om netop Sverige; det ved jeg ikke om man kan, for man har det jo med at gentage ting, men det er altså i hvert fald ikke sandt, det man siger om Sverige.

Jeg vil så sige, at vi i Det Radikale Venstre selvfølgelig heller ikke er tilhængere af social dumping, men alligevel vil vi ikke tage Lissabontraktaten som gidsel. Vi mener, at det afgørende er, at når vi endelig på et eller andet tidspunkt får nogle bud fra den her arbejdsgruppe – forhåbentlig både på, hvad vi kan gøre nationalt, og hvad vi kan gøre internationalt, og hvis ikke vi får nogle bud på, hvad vi kan gøre internationalt, bliver vi jo nødt til at arbejde videre i en anden sammenhæng – ja, så kan man måske tage en diskussion og finde ud af, hvad man rent faktisk kan gøre; i stedet for at vi står her og tramper rundt i nøjagtig det samme grundlag, som vi havde for 3-4 måneder siden, og der derfor ikke kommer det ringeste nyt frem i debatten.

Kl. 15:23

Første næstformand (Svend Auken):

Vi har først hr. Morten Messerschmidt. Jeg skal gøre hr. Morten Messerschmidt, der bad om ordet ved at knipse med fingrene, opmærksom på – som jeg tidligere har sagt til finansministeren – at dette er et parlament, hvor man kan få ordet uden at knipse, og ikke et udsænkingssted.

Hr. Morten Messerschmidt for en kort bemærkning.

Kl. 15:24

Morten Messerschmidt (DF):

Svarene herinde minder ellers nogle gange om dem, man får på et udsænkingssted. Men tak for formaningen, vil jeg sige til formanden.

Det, jeg bare gerne vil spørge fru Lone Dybkjær om, er, hvordan det kan være, at fru Lone Dybkjær, som dog indrømmer, at der kan være problemer i den her sammenhæng, i dag ikke rigtig ser et behov for en proaktiv holdning fra dansk side, når hun den 8. april, da vi diskuterede det her sidst, rent faktisk lagde sig op ad den holdning, som fru Anne Grete Holmsgaard havde om, at man skulle arbejde for en topmødeerklæring.

Jeg synes, det er ærgerligt, at den vilje, som vi hørte den 8. april om en topmødeerklæring, ikke

eksisterer i dag, eller er det bare sådan en tilfældighed, at det er gledet ud af fru Lone Dybkjærs tale?

Kl. 15:25

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 15:25

Lone Dybkjær (RV):

Nu synes jeg, at der er rigeligt med gentagelser fra Folketingets talerstol, og derfor har jeg heller ikke gentaget alt, hvad jeg har sagt. Jeg vil gerne sige, at jeg sådan set er enig med fru Anne Grete Holmsgaard i, at man skal prøve at lave de proaktive tiltag, man kan, men jeg har bare en vigtig tilføjelse: Jeg vil være nogenlunde sikker på, at de virker. Derfor synes jeg, det kan være en udmærket idé med en topmødeerklæring, men jeg vil være hundrede procent sikker på, at vi får den topmødeerklæring, og at den ikke bliver hældt ned af brættet, før jeg går ind i den form for proaktivitet.

Det er så i øvrigt min opfattelse, at det ikke altid er den bedste måde at få tingene igennem på, ved at man har proklameret et eller andet, som man vil have, og så får man det igennem. Jeg vil sige, at det i hvert fald somme tider er min erfaring og partiets erfaring, at det, man ikke praler med, får man nemmere igennem.

Kl. 15:25

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Morten Messerschmidt for en kort bemærkning.

Kl. 15:26

Morten Messerschmidt (DF):

Nu siger fru Lone Dybkjær, at det skal være virksomt, og det kan vi i hvert fald med sikkerhed sige at en topmødeerklæring næppe vil være. Men hvilke forestillinger gør fru Lone Dybkjær sig så? Altså, det eneste, der reelt vil være virksomt, er at få en protokol, for en protokol har traktatstatus og er derfor bindende for EF-Domstolen i dens videre virke.

Når fru Lone Dybkjær nu taler om denne virksomhed, hvad er det så præcis, hun tilsigter? Hvad er det præcis for nogle redskaber, hun vil overveje at tage i brug? Jeg ved godt, at det måske vil gå lidt imod den strategi, som fru Lone Dybkjær lige har fremlagt, om, at man helst skal holde det hele sådan lidt i smug, indtil man kan springe op af en dåse og få det hele, som man vil have det, men jeg må indrømme, at jeg er overvældet af spænding og derfor alligevel håber, at fru Lone Dybkjær vil løfte sløret for det her.

Kl. 15:26

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 15:26

Lone Dybkjær (RV):

Det er jeg virkelig glad for at hr. Morten Messerschmidt er. Men jeg sagde som det allerførste, at jeg nu synes, det vil være vigtigt at få det arbejde færdigt. Hvis jeg endelig skulle komme med en alvorlig henstilling i dag, er det at opfordre beskæftigelsesministeren til at fremskynde det arbejde. Jeg synes, det ville være overordentlig nyttigt, hvis vi ikke skulle vente med at få det til slutningen af juni. Det ville være ret formålstjenligt, at vi havde det tidligere – i begyndelsen af juni – for så kunne man begynde at agere på det grundlag.

Jeg vil så sige, at det jo kommer an på, hvad der står i topmødeerklæringen. Det er jo ikke alle topmødeerklæringer, der bare er sådan fuldstændig ud i det blå. Det kommer jo an på, hvad topmødeerklæringen forpligter sig til. Hvis man bare siger, at vi i øvrigt mener et eller andet plidderpladder, er det rigtigt, at det ikke fører til noget, men der kunne jo godt stå noget mere betydningsfuldt i topmødeerklæringen, sådan at det faktisk havde en eller anden forpligtende karakter.

Jeg vil ikke lægge mig fast på, hvad vi skal gøre på hverken det nationale eller det internationale plan, før den arbejdsgruppe er færdig. Vi diskuterer hele tiden helt ud i det blå, fordi vi ikke er et skridt videre end de domme. Der er ikke kommet nogen som helst ekspertudsagn, der er ikke kommet nogen udredninger, der er ikke kommet nogen ting. Vi står bare her og diskuterer på basis af de domme, og man kan jo høre, at de fleste siger nøjagtig det samme – sådan set inklusive mig selv – men det er man jo mere eller mindre tvunget til.

Jeg vil gerne se den arbejdsgruppes arbejde gjort færdigt. På basis af den arbejdsgruppe synes jeg, at vi kan finde ud af, hvad der er at gøre nationalt, og hvad der er at gøre i EU-sammenhæng. Jeg synes faktisk, det er lidt afgørende med den basis, før man finder ud af, hvilke konkrete initiativer man skal tage også i EU-sammenhæng.

Kl. 15:28

Første næstformand (Svend Auken):
Så er det fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Jeg kan sådan set godt forstå, at fru Lone Dybkjær gerne vil se resultatet af udredningsarbejdet, før Det Radikale Venstre beslutter, hvad de gerne vil. Hvorfor så ikke afvente det udredningsarbejde? Der er jo intet, der gør, at Danmark skal godkende Lissabontraktaten nu, og at det ikke kan vente til efteråret. Der er intet, der gør, at det skal være om 2 dage, at Danmark ratificerer Lissabontraktaten. Hvad er det, der gør, at vi ikke først kan få resultatet af udredningsarbejdet, før vi ser, hvad der skal gøres, herunder om der så skal laves en juridisk bindende erklæring på en regeringskonference, som udenrigsministeren har svaret Folketinget er det, der skal til, hvis vi skal sikre konfliktretten, og hvis vi skal sikre, at vi kan kræve ordentlige løn- og arbejdsvilkår?

Kl. 15:28

strejkeretten og sikre os mod social dumping. Det er da et ærligt svar. Der synes jeg bare, det er væsentligt at få ud til befolkningen i Danmark, at der altså er en række partier i Folketinget, der synes, at det er vigtigere at få Lissabontraktaten igennem end at sikre strejkeretten og sikre mod social dumping.

Kl. 15:30

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:30

Lone Dybkjær (RV):

Jeg er en meget stor beundrer af fru Line Barfod og også af fru Line Barfods demagogiske evner, men den måde, fru Line Barfod fortolker det på, er simpelt hen ikke rigtig. Der kan sagtens laves bindende erklæringer i EU-systemet, uden at vi åbner op for en regeringskonference. Det afgørende er, hvordan man prøver at strikke de systemer sammen, og det er det, vi bliver nødt til at have en arbejdsgruppe til først.

Det har ikke noget med Lissabontraktaten at gøre, og vi vil ikke tage Lissabontraktaten som gidsel. Vi mener godt, at vi kan komme videre i EU-systemet, hvis det er nødvendigt, uden at tage Lissabontraktaten som gidsel. Men det er ikke ensbetydende med en fortolkning af, at jeg blæser på strejkeretten og konfliktretten og den sociale dumping, og hvad ved jeg.

Kl. 15:31

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 15:31

Per Clausen (EL):

Hvis det er sådan, og sådan mener jeg at man må læse dommene, at EF-Domstolen klart siger, at traktatgrundlaget er anderledes, end vi troede – at traktatgrundlaget er sådan, at EF-Domstolen afgør, hvorvidt en konflikt er i overensstemmelse med EF-retten eller ej, og har besluttet sig til, at den er omfattet af EF-retten – så er der for så vidt ikke nogen tvivl om, at der skal en regeringskonference til for at træffe en juridisk bindende afgørelse. Det er, hvad udenrigsministeren svarer, og i det her tilfælde tror jeg selvfølgelig på udenrigsministeren.

Så må man jo bare stille sig selv det spørgsmål, vil jeg sige til fru Lone Dybkjær, om det er demagogi at sige, at hvis man ikke er villig til i givet fald at udsætte en ratificering af Lissabontraktaten, indtil den her sag er bragt i orden, så har man valgt at prioritere Lissabontraktaten over strejkeretten og over konfliktretten.

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 15:29

Kl. 15:29

Lone Dybkjær (RV):

Men det har jo sådan set ikke noget med Lissabontraktaten at gøre. Lissabontraktaten skal ikke tages som gidsel. Det har jeg prøvet at sige før, og det er præcis begrundelsen for, at jeg håber, at vi stemmer den igennem her i Folketinget i løbet af et par dage.

Jeg mener, at man udmærket kan arbejde videre med de her spørgsmål, og under alle omstændigheder kan vi ikke gå ind i Lissabontraktaten på nuværende tidspunkt. Det er jo at åbne for en ny regeringskonference, og det er vi sådan set ikke villige til.

Kl. 15:29

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Line Barfod for en kort bemærkning.

Kl. 15:29

Line Barfod (EL):

Det vil sige, at det, fru Lone Dybkjær og Det Radikale Venstre hermed siger, er, at det er strejkeretten og retten til at kræve ordentlige løn- og arbejdsvilkår, der er gidsel. For fru Lone Dybkjær siger jo nu meget klart, at hvis det, der kommer ud af udredningsarbejdet, er, at det er nødvendigt med en regeringskonference, sådan som udenrigsministeren har svaret Folketinget at det er, hvis man skal have en juridisk bindende erklæring, der sikrer strejkeretten, så vil Det Radikale Venstre ikke være med til det.

Det synes jeg da er klar tale – at det er vigtigere at få Lissabontraktaten igennem end at sikre

- Kl. 15:32
- Første næstformand (Svend Auken):**
Ordføreren.
- Kl. 15:32
- Lone Dybkjær (RV):**
Det er jeg ikke enig i at man har. Jeg synes, at Lissabontraktaten skal køres færdig; det synes jeg vil være godt for det europæiske arbejde, og jeg synes, at det vil være nok så fornuftigt at kunne diskutere en lang række politiske emner, herunder udfaldet af de tre domme, på baggrund af at Lissabontraktaten er, om jeg så må sige, færdigbehandlet og færdigratificeret.
- Viser det sig så, at man er nødt til at gøre noget mere dramatisk senere hen, må vi finde ud af det, men indtil videre ligger det efter min opfattelse ikke i kortene.
- Kl. 15:33
- Første næstformand (Svend Auken):**
Hr. Per Clausen for en kort bemærkning.
- Kl. 15:33
- Per Clausen (EL):**
Det har jo ofte været sådan, at vi i Folketinget og Folketingets Europaudvalg har diskuteret emner, som der burde rettes op på i forhold til EU, typisk ting i forbindelse med EF-Domstolen og det indre marked. Men det er, som om de diskussioner forsvinder, når man nærmer sig de traktater, hvor det vel skulle ændres. Og der er vi så oven i købet i den situation, at midt imens vi er ved at vedtage en ny traktat, viser det sig, at på et vigtigt område er grundlaget anderledes, end vi troede. Og alligevel er det vigtigere at gøre traktaten færdig end at få løst det konkrete problem. Det synes jeg er mærkeligt, når vi hele tiden hører om, at der skal føres politisk kamp i EU-systemet. Når det kommer til stykket, er det vedtagelsen af traktaterne, som er afgørende, og så må den politiske kamp vente.
- Kl. 15:33
- Første næstformand (Svend Auken):**
Ordføreren.
- Kl. 15:33
- Lone Dybkjær (RV):**
Grundlaget er måske anderledes, end vi troede; det er jo i hvert fald det, regeringen har givet udtryk for, nemlig at dommene er anderledes, end regeringen havde forventet. Men det er jo ikke ensbetydende med, at det er nødvendigt med en traktatændring.
- Kl. 15:34
- Første næstformand (Svend Auken):**
Så siger vi tak til ordføreren og går videre til den sidste ordfører, og det er hr. Anders Samuelsen.
- Kl. 15:34
- (Ordfører)**
Anders Samuelsen (NY):
Jeg skal på Ny Alliances vegne ikke holde en lang tale, jeg skal bare konstatere, at vi er medforslagsstillere til den vedtagelse, som ligger fra Venstre, Socialdemokratiet, SF, Det Konservative Folkeparti, Det Radikale Venstre og altså Ny Alliance.
- Grunden til, at jeg ikke vil trække det i langdrag, er, at jeg på mange måder mener, at den her debat lidt er en pseudodebat, som vækker mindelser om alt det, som vi har talt om siden 1973, nemlig at vi nu mister det ene, og nu mister vi det andet, og nu mister vi det tredje.
- Jeg vil bare gerne på vegne af Ny Alliance – med hvem det måtte interessere – indgå et vædsmål om, at vi også har den danske model at arbejde efter om både 5, 10 og 15 år, hvis vi selv ønsker det i Danmark.
- Kl. 15:35
- Første næstformand (Svend Auken):**
Tak til ordføreren. Så går vi til anden runde, og der er det ordføreren for forespørgerne, fru Line Barfod.
- Kl. 15:35
- (Ordfører for forespørgerne)**
Line Barfod (EL):
Tak for debatten, eller hvad man nu skal kalde det. Jeg vil dog beklage, at ministrene ikke gik på talerstolen her til sidst, så man havde muligheden for at diskutere direkte med ministrene. Det kan jo nås endnu. Jeg synes, det her emne er så afgørende – også ifølge regeringen selv – at det burde være muligt at få en debat i Folketingssalen også direkte med regeringen om noget, som regeringen selv i sit indlæg til Domstolen har betegnet som et grundlæggende element i det danske samfund. Men jeg kan forstå, at regeringen mener, at et grundlæggende element i det danske samfund ikke er noget, som man behøver at diskutere i Folketingssalen – i hvert fald ikke sådan, så man kan komme direkte debat med regeringen.
- Undervejs i debatten sagde Socialdemokraternes ordfører, at spørgsmålet om at gå imod social dumping i høj grad afgøres af fagbevægelsen, og at vi har en stærk fagbevægelse i Danmark. Det er jeg sådan set fuldstændig enig i. Når vi ikke har set værre ting i Danmark, end vi har set indtil nu, er det i høj grad, fordi fagbevægelsen har gjort en kæmpeindsats. Men problemet med de domme, vi står med nu, er jo netop, at EF-Domstolen siger, at fagbevægelsen ikke i

samme omfang har ret til at konflikte, som man har gjort hidtil, og at vi kan risikere, at EF-Domstolen i en række tilfælde går ind og siger, at fagbevægelsen ikke her må konflikte. Så kan fagbevægelsen selvfølgelig gøre det alligevel, og så må vi se, hvad Socialdemokraterne siger til den tid. Men det er da et problem, som jeg ikke kan forstå Socialdemokraterne ikke tager mere alvorligt. Jeg må indrømme, at jeg slet ikke forstår SF og den holdning, som SF har i den her sag.

Jeg blev så glad, da jeg så, at hr. Karsten Hønge støttede den faglige underskriftindsamling, hvor LO Storbyerne, Fagligt Ansvar og mange, mange hundrede faglige tillidsfolk fra hele landet har krævet af statsministeren, at en dansk godkendelse af Lissabontraktaten ledsages af en erklæring om, at godkendelsen er betinget af, at EU ikke blander sig i konfliktretten i Danmark. Jeg tænkte, at så har SF valgt, at de støtter fagbevægelsen og støtter konfliktretten, og at *det* er afgørende.

Det er også det, der fremgår af den udtalelse, som SF's europaparlamentariker, fru Margrete Auken, havde sendt til den faglige konference i går, hvor det ikke bare stod som fru Margrete Aukens personlige holdning. Fru Margrete Auken skrev, at SF støtter det i forbindelse med en udtalelse om, at SF støtter den europæiske fagbevægelses krav om en særlig klausul som tilføjelse til Lissabontraktaten.

Men jeg kan forstå, at hr. Karsten Hønge og fru Margrete Auken har taget fejl, de står ikke for SF's linje. Det er fru Anne Grete Holmsgaard, der står for SF's linje, der så er, at man ikke vil sikre konfliktretten, nu hvor man har mulighed for det.

Fru Anne Grete Holmsgaard har flere gange sagt: Jamen vi kan nok ikke få det igennem. Men lige nu har vi den unikke mulighed, at godkendelse af Lissabontraktaten kræver enstemmighed. Hvis Danmark siger, at vi kun vil godkende Lissabontraktaten, såfremt konfliktretten bliver sikret, og såfremt vi får sikkerhed mod social dumping, kan Lissabontraktaten ikke godkendes. Derfor vil de andre lande være nødt til at give os en erklæring, der sikrer konfliktretten.

Når først Lissabontraktaten er vedtaget, kan de andre lande være fuldstændig bedøvende ligeglade med, hvad Danmark kommer og kræver, for der har de ikke brug for Danmarks stemme længere. Det varer mange, mange år, før der igen skal vedtages en ny traktat med enstemmighed, så det er lige nu, vi har den forhandlingsposition, og det er altså der, det gør så ondt,

at SF og Socialdemokraterne forpasser den historiske mulighed for at sikre konfliktretten, for at sikre os imod social dumping.

Det undrer mig, at SF og Socialdemokraterne er parate til at godtage, at vi kan komme i en situation, hvor Danmark skal ophæve den ILO-konvention, der sikrer, at vi må kræve ordentlige løn- og arbejdsvilkår, og som vi ratificerede helt tilbage i 1955. Man synes altså, det er vigtigere, at der ikke på mindste måde kan sættes spørgsmålstegn ved, at Lissabontraktaten hastes igennem så hurtigt som muligt, eventuelt for at sikre, at statsministeren kan få sig et hurtigt job i EU. Det er altså vigtigere for SF og Socialdemokraterne end at sikre konfliktretten og sikre mod social dumping.

Det er altså svært at forstå, og jeg synes ikke rigtig, der har været nogen argumenter for, hvad det er, der vil ske, hvis vi venter med at godkende Lissabontraktaten. Det skal først være ved udgangen af i år, at Danmark skal godkende den. Sverige godkender først Lissabontraktaten i november. SF's søsterparti i Sverige, Venstrepartiet, dele af Socialdemokraterne, bl.a. Socialdemokratiet i Skåne, dele af fagbevægelsen i Sverige, store dele af fagbevægelsen Danmark siger: Vent med at godkende Lissabontraktaten, til vi har sikret konfliktretten.

Hvorfor ønsker Socialdemokraterne ikke, og hvorfor ønsker SF ikke at sikre konfliktretten, hvorfor ønsker man ikke at sikre sig imod social dumping, nu hvor vi har muligheden? Jeg forstår ikke den stilling, man har valgt i denne sag.

Kl. 15:40

Jeg kan forstå, at de borgerlige partier mener, det er fint, at man her får indskrænket konfliktretten og får muligheden for at konkurrere på dårlige løn- og arbejdsvilkår, men jeg forstår ikke Socialdemokraterne og SF. Jeg synes ikke, der er kommet nogen som helst argumenter. Man siger bare, at man ikke vil tage Lissabontraktaten som gidsel.

Hvorfor vil SF og Socialdemokraterne ikke tage Lissabontraktaten som gidsel? Hvorfor er det vigtigere end at sikre konfliktretten? Hvorfor er det vigtigere end at sikre os imod social dumping? Det kan jeg simpelt hen ikke forstå, og jeg håber da, at der er nogle, der i anden omgang vil komme op og forklare det, skære det ud i pap, så det er til at forstå for alle, hvorfor det er vigtigere at haste Lissabontraktaten igennem.

Udredningsarbejdet om konsekvenserne af de her domme foreligger først ved udgangen af juni. Til den tid kunne vi så sætte os ned og dis-

kutere, hvad der skal gøres. Skal vi, som udenrigsministeren har svaret, have en regeringskonference med en juridisk bindende erklæring? Hvis det er det, der skal til, kunne vi diskutere, hvordan vi får det. Men det kræver, at vi venter med at godkende Lissabontraktaten.

Derfor vil jeg endnu en gang appellere til alle de SF'ere og Socialdemokrater, der nu er kommet ned i salen, til at gøre op med sig selv, om konflikttretten og kampen mod social dumping er det vigtigste, eller om hensynet til, at Danmark og statsministeren opfører sig pænt, er det vigtigste.

Kl. 15:42

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Mens medlemmerne bevæger sig mod deres pladser, for at vi kan gennemføre afstemningen, skal jeg give den oplysning, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse under punkt 12, forespørgsel nr. F 19 til velfærdsministeren og integrationsministeren, ikke vil finde sted i dag, men først foregå på torsdag. Herefter går vi til afstemning.

Kl. 15:43

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Der stemmes om forslag til vedtagelse nr. V 40 (*se side 3631*) fremsat af Michael Aastrup Jensen (V), Kim Mortensen (S), Anne Grete Holmsgaard (SF), Helle Sjelle (KF), Lone Dybkjær (RV) og Anders Samuelsen (NY), og afstemningen starter nu.

Afstemningen slutter.

For stemte: 82 (V, S, SF, KF, RV og NY), imod stemte: 18 (DF og EL), hverken for eller imod stemte: 0.

Forslag til vedtagelse nr. V 40 er vedtaget.

Hermed er forslag til vedtagelse nr. V 39 (*se side 3626*) af Line Barfod (EL) og forslag til vedtagelse nr. V 41 (*se side 3640*) af Morten Messerschmidt (DF) bortfaldet.

Hermed er forespørgslen afsluttet.

Det næste punkt på dagsordenen er:

12) Forespørgsel nr. F 19:

Forespørgsel til velfærdsministeren og integrationsministeren:

Vil regeringen redegøre for, om de offentlige midler, som anvendes til fremme af integration af indvandrere og flygtninge, i tilstrækkeligt omfang giver de ønskede resultater, og tilkendegive, hvorvidt regeringen vil medvirke til en kritisk gennemgang af støtten til integrationsprojekterne med henblik på at opnå mere integration for pengene?

Af Naser Khader (NY) og Jørgen Poulsen (NY).
(Anmeldelse 12.03.2008. Fremme 25.03.2008).

Kl. 15:44

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg vil bede hr. Naser Khader om at motivere forespørgslen.

Kl. 15:44

Begrundelse

(Ordfører for forespørgerne)

Naser Khader (NY):

Integrationsministeriet og Velfærdsministeriet administrerer en række puljer, der har til formål at styrke og videreudvikle integrationsindsatsen samt bidrage til at udvikle nye metoder og redskaber til at opnå en bedre integration for indvandrere og flygtninge i det danske samfund. Men noget kunne tyde på, at nogle af pengene ikke bliver fordelt til de rigtige personer, for- eninger og projekter. Spørgsmålet er, om vi får nok integration for pengene.

Baggrunden for denne forespørgsel tager ikke blot sit udgangspunkt i de begivenheder, der fandt sted tidligere på året – det var kun toppen af isbjerget. En stor del af de unge begrundede deres voldelige adfærd med genoptrykning af Muhammedtegningerne i forbindelse med dødstruslerne mod Kurt Westergaard, men det var vist de færreste, som i ramme alvor kunne tage dette argument for gode varer.

INy Alliance mener vi, at urolighederne er et åbenlyst resultat af en fejlslagen integrationsindsats på en række områder såsom ligestilling, bekæmpelse af ekstremisme, bekæmpelse af diskrimination, manglende integration på arbejdsmarkedet, i folkeskolen og i ungdomsuddannelserne. Vi mener, at en del af ansvaret skal placeres hos den såkaldte integrationsindustri og dermed også i Integrations- og Velfærdsministeriets fordelingspolitik og faglige indsigt, som man må